

140

Margot Dalton

RĂMÎNCIUNI ÎNAINTEA SĂRUTĂRILOR

editura alcris

MARGOT DALTON
MINCIUNI ÎNAINTEA SĂRUTĂRILOR

Coperta : ANDY

© 1994, Margot Dalton

WHITE LIES AND VALENTINES

Toate drepturile asupra acestui titlu
în limba română aparțin editurii ALCRIS.

MARGOT DALTON

***Minciuni
înaintea sărutărilor***

Traducere de LULI FILIPESCU

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-068-3

Colecția „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

— Văd dragoste... Văd un bărbat înalt și foarte frumos. E soare afară și el râde ținându-te de braț. Oh ! Cât e de frumos ! Și asta nu-i tot : e bogat. Foarte bogat. Foarte, foarte bogat.

— Bine, gata, am înțeles.

Grace abandonează cu regret contemplarea frunzelor de ceai din ceașcă. Își pune coatele pe masă și-și sprijini chipul grăsuț în cupa mâinilor. Apoi își fixează nepoata și subliniează cu o voce joasă și o privire plină de subînțelesuri :

— Molly ! Tânărul este înalt. Este frumos. Este blond. Este bogat... Cel puțin așa mi se pare.

Molly lăsa să-i scape un râs scurt și cinic.

— Dacă este bogat, mătușico, n-are nevoie să fie frumos, blond sau fermecător. Eu m-aș mărita cu prima pocitanie bogată care mi-ar ieși în cale și n-aș avea nevoie de ajutorul vreunei zâne ca să-l transform într-un play-boy.

Buzele prea roșii ale lui Grace se strâmbară în chip dezaprobator. Cu un gest repezit își puse pe umeri imensul șal vărgat, semn care anunța că urmează niște vorbe foarte importante, poate chiar decisive. Ținându-și privirea neagră atintită asupra ei, anunță cu o voce mai cavernoasă ca niciodată :

– Molly, eu îți vorbesc de dragoste, și dragostea nu ține seama de bogăție.

– Și invers, i-o întoarse Molly pufnind în râs.

Grace dădu din umeri. Cu degetele ei bonoace, încărcate de inele, începu să se joace cu ceașca, pentru a lăsa de înțeles că refuza să mai pronunțe un singur cuvânt în plus în fața acestei tinere persoane care avea tupeul să-și bată joc nu numai de arta ei – asta mai treacă-meargă, dar chiar de Dragoste.

Înțelegând că mătușa ei s-a supărat, Molly vru să îngăime câteva cuvinte de scuză. Dar fu întreruptă de Helen, care de câteva clipe își pierduse răbdarea asistând la discuția dintre sora ei mai mare și mătușa lor.

– Mi-e silă să beau ceai la micul dejun.

Molly o gratifică imediat cu o privire severă.

— Nu ți-ai ales bine momentul să te plângi, fiindcă e rândul tău să faci cumpărăturile, dacă din întâmplare nu-ți amintești asta.

Frumosul chip al lui Helen se crispă.

— Nu e vina mea ! se apără ea cu indignarea inocenței batjocorite. Bărbatul acela îngrozitor dă mereu târcoale casei. Mă pândește zi și noapte. Așteaptă momentul potrivit ca să sară la mine. Știți amândouă asta !

Molly își turnă suspinând o altă ceașcă de ceai cald, studiind-o cu coada ochiului pe impunătoarea Grace care se sculă cu greutate de pe scaunul ei și-și transportă trupul masiv spre plită, pentru a mai arunca o privire ouălor care fierbeau într-o cratiță mare.

— Helen, spuse atunci Molly încercând să rămână calmă, știi bine că acest bărbat nu există decât în...

— L-am văzut și ieri dimineață ! protestă imediat Helen. Stătea exact în fața ferestrei mele și ținea un ziar împăturit sub braț. Și nu scăpa din ochi casa.

— O fi fost vreun vecin care-și aștepta autobuzul, comentă Grace care nu se îndepărtase de plită.

Molly suspină și mai bău o înghițitură de ceai, în timp ce Helen aruncă o privire înveninată în direcția mătușii ei.

La cei treizeci și doi de ani – patru mai puțin decât sora ei – Helen avea aerul unei adolescente. Fusesse întotdeauna o constituție mai delicată, mai scundă decât colegele ei de clasă și avusese întotdeauna o paloare care te făcea să te întrebi dacă nu e cumva bolnavă. Ceea ce n-o împiedicase să fie strălucită la carte, de la școala primară până la universitate, și să reușească prima la concursul pentru postul de bibliotecară. Acesta îi deschisese larg porțile unei mari instituții de învățământ, în cadrul căreia nu întârziase să primească importante responsabilități. La douăzeci și cinci de ani, obținuse deja postul de bibliotecar-șef, având în față o carieră strălucită. Și apoi, într-o zi, mintea ei o luase razna începând să fie bântuită de fantasmе bizare și înspăimântătoare. Povestea despre un bărbat bărbos care-o urmărea și o amenința că o duce în pivnița lui ca s-o supună unor chinuri inimaginabile.

El vedea peste tot: la supermarket, pe stradă, la băcănia din colț și chiar și la merceria unde se ducea să-și reimprospăteze stocul de mătase și bumbac pentru brodat. Imediat ce vedea de departe vreun bărbos, scotea strigăte ascuțite și căuta un loc unde să se

refugieze. Rezultatul : își petrecea acum cea mai mare parte a timpului închisă în casă și ridică temătoare perdelele ca să spioneze siluetele care treceau pe stradă. Și trecuseră deja mulți ani de când nu mai lucra.

În afara acestei obsesii, Helen se comporta în modul cel mai firesc cu putință și cei care nu-i știau spaimile o găseau cât se poate de normală, poate puțin cam timidă. Dar avea un surâs atât de frumos și era așa de simpatcă, încât se făcea imediat plăcută tuturor.

Molly își iubea mult sora mai mică și adeseori se enerva văzând-o pradă acestor temeri de neînțeles. Și pe urmă — îi era rușine de asemenea gânduri pe care nu le-ar fi mărturisit nimănui — era o gură în plus de hrănit, pentru că Helen nu mai primea de mult timp alocația de șomaj. O gură în plus, când finanțele casei erau aproape la pământ !

Ducându-și ceașca spre buze, Molly începu să suradă gândindu-se la tânărul bogat pe care mătușa ei îl zărise profilându-se în frunzele de ceai. Și își permise să viseze puțin...

Merge pe stradă, fără să se gândească la nimic și bărbatul cel bogat trece pe lângă

ea într-o limuzină luxoasă. O vede și se îndrăgostește pe loc de ea. Fără să mai stea pe gânduri, o răpește ca să trăiască împreună o existență de vis, în care nu se pomenește niciodată de repararea acoperișului.

Dar toate visele au un sfârșit.

Acesta fu întrerupt brusc de apariția fiului ei, care dădu buzna în bucătărie, îmbrăcat cu niște pantaloni decolorați și un pulovăr purtând toate culorile din războiul stelelor.

— Charlie ! exclamă imediat Molly pe un ton obosit. Hai, grăbește-te să te pregătești pentru școală. O să pierzi autobuzul.

Îndemnul ei se lipi de tânărul Charlie ca apa de găscă.

— Bunicul și cu mine avem nevoie de o găleată, o anunță puștiul.

Și ignorându-și mama care aștepta cel puțin câteva explicații, traversă bucătăria pentru a se alina puțin pe lângă planturoasa lui mătușă.

Grace surâse și toată dragostea pe care i-o purta lui Charlie apăru pe chipul ei, în ciuda stratului gros de fond de ten și pudră care-i

acoperea fața. Considera că o doamnă trebuia să arate impecabil chiar de la micul dejun și își făcea din asta un punct de onoare. Părul lung și negru – grație vopsitului... fusese strâns într-un coc complicat, dar solid după cum o dovedea experiența de fiecare zi. Purta una din rochiile ei de mătase multicoloră și o întreagă panoplie de podoabe: un șal cu franjuri, mai multe rânduri de perle, lanț cu medalion, cercei lungi, inele și brățări.

La șizeci de ani trecuți, și o sută douzeci de kilograme ușor depășite, Grace își păstrase totuși alura și farmecul de netăgăduit. Ceea ce explica fără îndoială în mare măsură faptul că o multime de clienți – în special femei, bineînțeles, dar și câțiva bărbați – frecventau salonul amenajat la parterul vilei vechi dar spațioase.

Își petrecea astfel o bună parte a timpului spunând verzi și uscate celor care veneau s-o vadă în scopul de a fi asigurați de posibila realizare a visurilor lor. Și percepea pentru asta o taxă exorbitantă, care făcea din ea singura persoană aproape prosperă din casă.

Grace îl cuprinse în brațe pe micuțul Charlie, care dorea în mod evident ca cineva să-l îmbrățișeze.

– Băiețelul meu cel bun, susură ea.

Se aplecă și-i rosti apoi la ureche :

– Am văzut un bărbat în frunzele de ceai.
Pentru mama ta.

Apoi începu să extragă ouăle din apa clo-
cotită în timp ce Charlie care-și ungea o fe-
lie de pâine cu unt, se informă :

– Și cum era domnul ?

– Bogat și frumos.

– Un iubit ?

– Bineînțeles.

– Un iubit bogat și frumos ?

– Daaa ! exclamă Grace, încântată că a
găsit un public receptiv.

Charlie fugi radios spre mama lui.

– Mămico ! Mămico ! O să-l rogi să-mi
cumpere patine cu roțile ? Știi, de-alea cum
au...

– Du-te întâi să te speli ! îi replică Molly.
Și pregătește-te să pleci la școală.

Puștiul părăsi cu un aer vinovat bucătăria.
Trecuse pragul când Molly își aminti că uita-
se să-l întrebe ceva. Ceva foarte important.

– Charlie ?

– Mda...

Se opri, prost dispus, dar nu se întoarse.
Fiindcă nu voia să-i cumpere patine cu roțile...

– De ce voiai o găleată ?

— Pentru că plouă din nou din tavanul camerei mele. De data asta exact din mijloc.

— Of, of, of I gemu Molly, învinsă de această nouă lovitură a soartei.

Mătușa și sora ei îi aruncară o privire plină de simpatie neputincioasă, în timp ce ea își cuprinse capul în mâini.

— Acoperișul !

Acesta constituia pentru Molly o obsesie la fel de teribilă ca cea care o înspăimânta pe sora ei mai mică.

El visa aproape în fiecare noapte, avea niște coșmaruri îngrozitoare care se terminau toate în același fel : acoperișul se prăbușea într-un vacarm de țigle sparte și grinzi rupte, înecându-i pe ocupanții casei într-un potop, de apă rece.

Ea își petrecuse aproape întreaga viață în această casă, bătrână de aproape un secol. Trebuiau scăzuți doar cei câțiva ani ai căsătoriei ei, petrecuți la Portland. Charles, fostul ei soț locuia în continuare acolo, trăind din vânzarea componentelor și programelor pentru calculatoare.

Nici lui nu-i mergea prea bine. Activitatea lui profesională era în derivă. La fel ca și căsătoria lui. Se căsătorise cu secretara lui —

cea din cauza căreia izbucnise scandalul – cu care avea acum trei copii, din care o pereche de gemeni, născuți anul trecut. Molly știa că n-ar fi trebuit să se bucure de situația catastrofală a lui Charles, dar nu se putea împiedica să se simtă satisfăcută... doar era o ființă umană.

De altfel, nu i-ar fi dispăcut nici să afle că fostul ei soț se scaldă în bani. Așa i-ar fi putut trimite o mică rentă pentru educația progeniturilor lui. Or, trecuseră mai mult de trei ani de când nu-i mai zărise culoarea cerurilor. Andreea avea aproape treisprezece ani și mai nimic decent de îmbrăcat când ieșea cu colegele, în timp ce Charles junior pomea în fiecare zi de patinele cu roțile pe care Molly nu putea să i le ofere.

– Walter n-ar putea să facă ceva cu acoperișul? îi sugeră Grace, fără prea mult optimism.

– Oh, desigur! Putem conta pe el! îi replică Molly cu un râs amar. Sunt sigură că tata o să inventeze un sistem genial pentru a conduce apa spre pivniță. Va utiliza astfel puterea curentului pentru a produce electricitate și această sursă suplimentară de ener-

gie va servi... habar n-am la ce... Ba da ! Va servi la coacerea roșiilor pe care sper să le cresc în niște sere subterane.

În acea clipă Andreea își făcu apariția în bucătărie. Purta niște blugi ponosiți și un tricou decolorat și cârpit.

– Salutare la toată lumea ! le lansă ea.

Făcu apoi înconjurul încăperii, își îmbrățișă mătușa și apoi mama.

– Salut, Grace ! Salut, Helen. Mamie are nevoie de hârtie de scris, îi comunică ea lui Molly așezându-se în fața ei. Și urgent.

Molly îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, care denota o mare oboseală.

– Hârtie ? Dar i-am cumpărat un top... acum nici două săptămâni.

– Da, dar are o inspirație grozavă. Ah ! Și fiindcă a lucrat toată noaptea, ar dori să-i aduci micul dejun la pat.

Grace răspunse cu un mârâit lipsit de eleganță, dar foarte semnificativ în privința primirii pe care o făcea acestei pretenții. De mai mult de treizeci de ani de când trăia sub același acoperiș cu soția fratelui ei, nu se putuse niciodată înțelege cu ea. Frecușurile cotidiene între cele două femei nu făceau de-

cât să pună paie pe foc într-o viață de familie și așa destul de agitată.

Și pentru ca reacția ei să fie destul de bine înțeleasă, crezu util să precizeze :

— Dacă Selma Clarke vrea într-adevăr micul dejun la pat, n-are decât să...

Nu era necesar ca Andreea să audă grosolană care urma. Astfel că Molly îi tăie vorba mătușii ei, folosindu-se de primul pretext care-i trecu prin minte.

— Doar n-ai intenția să te duci la școală cu tricoul ăla de țigancă ? o întreabă pe fată.

— Bine...

— Fă bine și uită-te cum arăți ! E rupt și arată dezgustător.

— E destul de curat pentru ce am de făcut ! protestă adolescenta. Avem „Labo” toată dimineața și asta o să sfârșească prin a ne bate cu albastru de metilen. Deci... Apropo, ai aflat de noua crăpătură din tavanul camerei lui Charlie ? De data asta arată grozav. O să se transforme într-o adevărată Niagara.

— Și bunicul tău se ocupă de asta ? o întreabă Molly, destul de rezervată.

— Bineînțeles ! Tocmai studia problema când am coborât. Zice că va face o canalizare ca să conducă apa spre pivniță.

— Aoleu !

— Da, dar nu-ți face griji, n-o să fie nevoie să faci găuri în planșeu, fiindcă o să le utilizeze pe cele de la încălzirea centrală.

Ironia câștigă teren în defavoarea enervării și Molly le aruncă o privire elocventă surorii și mătușii ei.

— Ei ? le lansă ea cu o privire strălucitoare. Ce vă ziceam eu ?

Helen răsă pe furiș și apoi îi adresă lui Molly o privire rugătoare, înainte să se prefacă cufundată în studierea oului ei.

Dar Molly depășise momentul. După ce aruncă o privire rapidă spre ceas, exclamă :

— Doamne ! O să întârzii. Andy, vrei să controlezi dacă Charlie se spală și se schimbă și apoi să-l expediezi repede la autobuz ? Și tu, îmbracă-te cu altceva, te implor.

Se aplecă și o sărută cu zgomot pe nasul plin de pistrui.

— De acord ? insistă ea.

Andreea o aprobă fără prea mare convingere.

— Merge !

Molly deschise dulapul plasat lângă ușa bucătăriei și scoase un impermeabil vechi maro,

pe care-l îmbracă în mare grabă. Ridicându-și gulerul, mai strigă în direcția surorii ei :

– Helen, vrei să arunci o privire la tavanul lui Charlie ? Asigură-te că au așezat bine găleata sub gaură, ca să nu ne pricopsim cu o inundație la etajul doi că numai asta ne mai lipsea. Camera bunicii tale e deja destul de umedă și așa.

Helen suspiră.

– De acord, promise ea. O să mă ocup de asta. O zi bună... totuși !

După ce își înnodă o eșarfă groasă în jurul gâtului și-și inhăță umbrela, Molly deschise ușa.

– O zi bună la toată lumea, le strigă ea cu un entuziasm pe care era departe de a-l simți.

Deschise ușa de la intrare și o rafală înghețată de ploaie pătrunse în antreu. Cu capul plecat, Molly porni curajoasă pe strada întunecoasă spre stația de autobuz.

★

★

★

Autobuzul încetini, proiectând pe trotuar un jet de zăpadă topită și murdară, înainte să se oprească într-un scrâșnet neplăcut de frâ-

ne uzate. Molly sări în bătaia vântului rece, imediat ce se deschise ușa, apoi, strângându-și eșarfa în jurul gâtului, o luă la goană spre magazin.

Iarna lungă, friguroasă și cu ninsori dese nu părea să se mai termine. Era un timp neobișnuit la Seattle, un oraș care beneficiază de influența binefăcătoare a brizelor marine, chiar în ianuarie. La fel ca toată lumea, Molly aștepta cu nerăbdare primăvara. Dar în această dimineață, fără îndoială din cauza noii spărturi care apăruse în camera lui Charlie, era mai prost dispusă ca de obicei. În fond, acest ianuarie, palid și lipsit de orice speranță, era aidoma cu viața ei.

Situată la cel de al treilea etaj al casei vechi și uriașe, camera lui Charlie era mai degrabă un pod amenajat în folosul puștiului; era un loc ciudat, plin de postere oribile, de material sportiv uneori scos din uz și obiecte științifice cu o destinație destul de neclară. Cele câteva fisuri din plafon contribuiau la ciudățenia locului, iar picăturile de apă care cădeau în vase dispuse în locuri strategice punctau timpul cu tic-tacul lor muzical. În fine, muzical pentru cei care erau sensibili la poezia scurgerilor de apă. Molly nu se simțea

în stare să le aprecieze, dar învățase măcar să le suporte. Totuși, ideea că se mai pricopsiseră cu o crăpătură o indispunea și, fără să știe prea bine de ce, o făcea să se gândească la faptul că și alte nenorociri se vor abate asupra casei.

Suspină adânc și zări firma Donovan, marile magazin la care lucra. Ingrijorată să nu întârzie, grăbi pasul fără să uite totuși să-și privească imaginea reflectată în vitrine, cum făcea de altfel în fiecare dimineată. Silueta zărită de departe nu-i plăcea : o femeie înaltă și suplă, cu chipul oval luminat de doi ochi mari și albaștri, încadrat de o claie de păr șaten zbârlit de vântul iernii. De aproape, imaginea era mai puțin satisfăcătoare, căci trăsăturile ei obosite îi reaminteau că nu mai era la prima tinerețe și că ducea o viață cam monotună. Și pe urmă, mai era și contrastul dintre veșmintele ei prea mult timp purtate, prea șterse, prea banale și toaletele strălucitoare ale manechinelor din vitrină.

Molly o știa prea bine, ar fi trebuit să se înnoiască din cap până-n picioare. Dar cu ce bani ? Crăciunul o costase o avere ! Și cei șapte sute de dolari economisiți trebuiau investiți de urgență în repararea acoperișului.

Copleșită de gândurile ei negre, Molly împinse ușa de la intrare, traversă cu un pas vioi raionul „Copii” și coborî zburând parcă scara care o ducea la sala subterană unde își petrecea zilele. „M. Clarke, *Director artistic*” anunța tăblița prinsă pe ușă.

Asta o făcea încă să suradă pe Molly.

Când se angajase pe acest post, acum nouă ani, își imaginase că n-o să aibă de făcut decât să poarte toalete extravagante și să se olimbe toată ziua prin diferitele sectoare ale magazinului ca să mediteze la campaniile publicitare răsunătoare care vor purta în cele patru colțuri ale lumii renumele firmei Donovan. De fapt, toată munca ei consta din a dezbrăca și a îmbrăca manechinele de plastic, sau să răspândească frunze uscate și zăpadă artificială pe parchetul sălilor de expoziție ; și să ridice piramide instabile din cutiile de la mingile de tenis ; sau să deseneze cu gust afișe ca să anunțe reducerile de preț pe care Donovan consimțea să le facă la paste de dinți.

Partea artistică a muncii ei era deci destul de puțin evidentă.

Molly tocmai își atârna haina și eșarfa în

cuiul din spatele biroului ei, când ușa se deschise, lăsând să apară o frumoasă blondă platinată și buclată.

– Salut, Darcie! o întâmpină Molly. Cum a mers întâlnirea?

Frumoasele buze ale lui Darcie se strâmboră într-un rictus care nu părea să anunțe vești bune.

– Prost, mărturisi ea.

– Dar? insistă Molly.

– S-a tot alintat și mi-a vorbit de mămicuța lui.

– E mai degrabă un semn bun când ei încep să vorbească de mamele lor... nu?

– Nu și din punctul meu de vedere... Spune-mi, Molly, ți-ai făcut permanent sau e ondulat natural?

– Așa e părul meu, răspunse Molly.

Nu se putu împiedica să verifice în oglinda din sertarul biroului ce avea coafura ei așa de extraordinar.

– E adevărat, îi explică ea, pare mai creț ca de obicei din cauza ploii. Când eram mică, nu puteam să sufăr asta fiindcă mama mă trăgea de păr când mă pieptăna. Dar azi îmi dau seama că e un adevărat noroc, fiindcă reușesc să-mi fac o coafură prezentabilă fără

să am nevoie să mă duc la coafor. Dau cu pieptenul de câteva ori prin cap și gata !

Darcie suspină și arătă, cu un aer dezgustat, spre buclele ei rebele care-i consumau o mare parte a timpului liber și o bună parte a salariului. Avea multe de zis pe tema asta, dar Molly o împiedică, punându-i o întrebare care n-avea nimic de-a face cu subiectul.

— Magazinul e deschis ?

— Nu, dar va fi imediat ce o să mă ocup de ea, răspunse Darcie. De ce ?

— Aș vrea să cumpăr un top de hârtie, îi explică Molly, consultându-și programul zilei.

— Ascultă, Molly...

— Să ascult ce ? întrebă Molly ridicându-și nasul din agendă.

În mod vizibil jenată, Darcie nu știa ce poziție să adopte. Se legăna de pe un picior pe celălalt tot privind în stânga și în dreapta, ca să evite privirea interlocutoarei ei.

— Nimeni nu plătește rechizitele, știi asta, spuse ea în cele din urmă. Fiecare se servește singur...

Molly îi aruncă o privire severă.

— Nu prea înțeleg. Tu ai gestiunea magazinului și tu mă încurajezi... să fur ?

Darcie se înroși.

— Nu... Te gândești desigur la faptul că de câte ori surprind un membru al personalului pe cale să se servească, urlu și îl pun să plătească. Dar fac asta fiindcă ei exagerează. Dar tu... Ești așa de cinstită, încât asta frizează prostia. Mai ales când știu că ai... deja câte ? Șase persoane de hrănit ?

— Da. Șapte dacă mă numeri și pe mine.

— Exact ce-ți spuneam. Nu mi se pare drept.

Molly dădu din cap.

— Mai ales în aces moment, șopti ea.

Darcie veni și se așeză pe colțul biroului ei.

— De ce ? întrebă ea. Ce ți s-a mai întâmplat ?

— Oh... Iar o gaură în acoperiș. Nimic important, după cum îți poți da seama. Dar azi mă simt mai abătută ca de obicei. Și mă întreb de ce. Poate și din cauza timpului.

— Și ceilalți ? ! exclamă Darcie. N-ai putea să te ajute un pic ? Nu vorbesc de copii, bineînțeles, dar ceilalți ? Care trăiesc pe socoteala ta și nu știu cum să-și mai omoare timpul ? De ce nu se gândesc să-și ia și ei ceva de lucru ?

Molly se gândi o clipă la tribul ciudat pe care ea îl numea *familia ei*. Cum să-i explice lui Darcie ?

— Ei bine... începu ea cu prudență. Tata are pensia lui de invalid de război, dar asta nu-mi e de mare ajutor. Ar fi inuman să-l obligi să-și ia o slujbă regulată. Își petrece tot timpul în atelierul amenajat la subsol : inventează... diverse.

— Și a obținut vreun brevet pentru vreuna din invențiile lui ?

— Bineînțeles că nu ! exclamă Molly. Mașinile pe care le inventează sunt prea complicate sau prea ciudate. De altfel, cea mai mare parte din ele nu servesc la nimic. Le face doar pentru plăcerea lui. În fine... Sunt totuși unele cum ar fi mașina de făcut tăietei, marionetele electrice conectate la bricheta mașinii — asta ca să-i distreze pe copii în timpul călătoriilor lungi. A pus la punct mai multe mașini cu mișcare perpetuă... Nimic altceva decât curiozități de acest fel.

— Bine, să admitem, spuse Darcie fără să se descurajeze. Dar mama ta ? Are diplomă universitară, nu-i așa ? Ea ce face ?

— La fel... N-ar putea să se obișnuiască în

nici un caz cu o muncă legată de program și toate constrângerile care decurg de aici. Și pe urmă, ea scrie o carte. O carte groasă, la care lucrează de cincisprezece ani. De aceea, în paranteză fie spus, sunt obligată mereu să duc hârtie acasă.

Aici, Darcie păru interesată. Chiar fascinată.

— O carte ? Despre ce ?

— Ultima oară titlul era *Istoria universală a Insulelor Britanice*.

— Hm. Ce subiect !

— După cum spui. Mama își petrece tot timpul umplând caiete de notițe, bătând la mașină fragmente, căutând prin enciclopedii... și totul fumând continuu. Nu mai iese pe afară și își petrece zilele în capot. Mă întreb dacă am văzut-o vreodată îmbrăcată altfel în cursul ultimilor ani.

— Ei bine ! comentă Darcie, dându-se bătuță. Dar sora ta ? Convinsă în continuare că înspăimântătorul tip cu barbă neagră o urmărește ca s-o tortureze ?

Molly o aprobă, plină de tristețe.

— Da. Am crezut la un moment dat că îi merge mai bine. Dar ieri l-a revăzut pe cel ce-o persecută fără încetare. În aceste con-

diții îi vor trebui câteva săptămâni până să îndrăznească să iasă din nou din casă.

— Și mătușa ta? Cea care dă în cărți? Molly surâse cu blândețe.

— Mătușa Grace e bine. Prezice viitorul în cărți, dar și în frunzele de ceai și câștigă mulți bani — din care cea mai mare parte mi-i dă mie pentru întreținerea casei. În ciuda ajutorului ei, abia mă descurc de la o leafă la alta. Și acum, cu gaura asta nouă în acoperiș, mă întreb cum o s-o scot la capăt.

Darcie își învălui colega și totodată prietena într-o privire plină de înțelegere, reflectând la modul cum i-ar putea veni în ajutor. Dar ideile nu se îmbulzeau. Se ridică de pe birou și o luă spre ușă.

— De fapt, azi e ziua cea mare! exclamă ea deodată plesnindu-se peste frunte. Poate o să dai lovitura!

— Ziua cea mare? o întrebă Molly, căzând parcă din nori. Ce zi?

Darcie crezu că glumește. Apoi, constatănd că nu era așa, catadicsi să-i explice:

- 4 februarie.
- Nu pricep nimic.
- Sfântul Valentin.
- Tot nu pricep.

– Ești amnezică sau proastă ?

– Amândouă, consimți Molly ridicând din umeri. Explică-mi.

Cu un ton nerăbdător, Darcie îi reaminte prietenei sale :

– Azi se trag la sorți perechile ! Totul a fost explicat pe larg într-o foaie volantă care a circulat prin mâinile tuturor. Toți vorbesc despre asta încă de la Anul Nou.

– Nu știu nimic de așa ceva, mărturisă Molly dând din cap. Îți mărturisesc că sunt prea ocupată sau prea obosită ca să citesc și foile volante care circulă pe aici.

Darcie făcu repede cale-ntoarsă și se așeză din nou pe birou.

– Ideea a fost a mea, îi declară ea, plină de mândrie. Le-am propus-o comitetului de organizare a petrecerii de Sfântul Valentin și ei au găsit că o acțiune de acest fel ar putea să strângă legăturile dintre oameni și să apropie cadrele de conducere de personal.

Mutra pe care o făcuse Molly demonstra că nu prea era convinsă, dar Darcie nu se lăsă descurajată.

– Iată cum se va desfășura : s-au pus într-o pălărie mare numele tuturor celor care lucrează aici – de la patron până la ultima

angajată. A fost atras și personalul de la celelalte magazine din oraș ale firmei. Și azi va avea loc tragerea la sorți pentru a se forma perechile.

— Să se formeze perechile ? se nîră Molly. Și la ce folosește asta ?

— Ca să ne întâlnim, nu pricepi ? Să ne cunoaștem mai bine. Bărbatul care îți va fi sortit în urma tragerii te va face să petreci o seară extra. Program la alegere pe cheltuiala firmei ! Nu-i o idee genială ?

Genialitatea ideii nu-i sărea deloc în ochii lui Molly.

— Hai, Darcie ! Doar n-o să-mi spui că un tip de la direcție o să fie obligat să iasă cu mine, doar fiindcă soarta a făcut să i se scoată numele din pălărie o dată cu al meu ?

— Ce înțelegi tu prin obligat ? Știi că există o groază de bărbați pe aici care visează să iasă cu tine ?

— Oh, adevărat ? o ironiză Molly. Ai putea să-mi dai și niște nume ?

— Phil Randall, de exemplu, șeful contabil. E rudă cu Sarah... știi, cea de la raionul de bărbați. Ei bine, i-a zis de mai multe ori că i-ar plăcea să te vadă și în altă parte decât la magazin.

Molly surâse cu tristețe.

– N-am ieșit niciodată după divorțul meu – și uite că s-au făcut deja nouă ani. Nu crezi că e... prea târziu pentru mine ?

– Deloc ! Niciodată nu-i prea târziu ca să faci un lucru bun.

– Dar spune-mi, acel Phil Randall, nu prea îmi dau seama cine este ? O fi ăla care seamănă cu un iepure ?

– Nu ! Acela e Steve Caufield. Dar mai bine să nu pici cu el. Sunt o mulțime de tipi bine în administrație... Oh, și pe urmă, nu știi că... ?

Darcie se aplecă în direcția prietenei sale, gata să-i facă o importantă precizare care-i venise acum în minte.

– Știi ce ? repetă ea cu ochii strălucitori.

– Nu, se împacientă Molly.

– Chiar și Kevin Donovan și-a pus numele în pălărie.

– Glumești ?

– Deloc. Rachel Kinsey l-a convins să facă asta. O cunoști pe Rachel : când își pune ceva în cap, nu se lasă. S-a dus să-l vadă pe Kevin în biroul lui – bagă de seamă ce tupeu are – și l-a bătut la cap vreo două ore, explicându-i că ar fi excelent pentru at-

mosfera și renumele firmei... Toată lumea se întreabă ce urmărește prin asta. Fapt e că Donovan a sfârșit prin a zice da!

Acesta a fost ultimul amănunt care a convins-o pe Molly să ia lucrurile în serios. Dacă și marele patron accepta să participe...

Kevin Donovan era o figură legendară a firmei, chiar dacă cea mai mare parte a angajaților — ceea ce era și cazul lui Molly — nu-l întâlniseră niciodată. Își petrecea zilele în birou, situat departe de rețeaua magazinelor, în centrul orașului. Molly nu se putea împiedica să se gândească că viața lui particulară era la fel de strălucită ca și modul în care își conducea afacerile.

Kevin, care se apropia de patruzeci de ani, era unicul fiu al lui Seamus Donovan, fondatorul firmei, care avea acum vreo optzeci de ani. Kevin asigura conducerea magazinelor fără titlu oficial, apărând din când în când la Seattle — fiindcă de fapt locuia la New York — pentru a-și controla mai îndeaproape afacerile. Era înalt, blond și frumos, și se spunea că personalitatea lui iradia un farmec aparte. Conducea un Porsche argintiu și făcuse parte din echipă națională de schi. A-desea îl puteau vedea prin reviste la brațul unor stele de cinema.

Molly suspină gândindu-se ce încercare va însemna pentru o micuță vânzătoare faptul de a-și petrece seara cu un om atât de strălucitor.

— Ar trebui ca el să pice cu Annie, spuse ea.

La ideea asta năstrușnică, Darcie răsă strident. Annie era o femeie cu un caracter imposibil, care se ocupa de conturile clienților, în fața căreia era mai bine să nu te afli dacă făcuseși vreo greșală.

— Ar fi genial ! Annie ar fi în stare să-i dea peste mână dacă el n-ar folosi la pește furculița potrivită.

Ușa se deschise exact în acel moment. O altă tânără își făcu apariția, la fel de buclotă și de fardată ca Darcie. Numai că părul ei era de un roșcat strălucitor.

— Salut, Rachel ! îi spuse veselă Darcie. Ce noutăți mai ai ?

Rămasă stană de piatră în cadrul ușii, Rachel avea în mod vizibil ceva grav de anunțat.

— Au făcut tragerea, le spuse ea dintr-o răsufletare.

Darcie se apropie de ea.

— Ei, nu ? Și știi cu cine am căzut ?

— Fără importanță. Dar încorpule-ți cu cine a picat ea !

Și cu degetul o arată pe Molly. Aceasta din urmă tresări, și sângele îi fugi din obraji. Cu mâinile sprijinite de masă, încercă să-și controleze tremurul corpului, apoi întreabă cât de calm putu :

— Și cu cine, mă rog, am picat ?

Rachel păstră suspansul. Surâse, mai așteptă câteva clipe, apoi, pe un ton care se folosește în serile când se anunță câștigătorii premiilor Oscar, anunță :

— Kevin Donovan !

Găurile din acoperiș... Mantoul ros pe la manșete... Frigul de afară... Facturile casei neplătite... Dintele spart al lui Charlie...

Și acum : o seară obligatorie cu Kevin Donovan.

Timp de o clipă foarte îndelungată, Molly își plimbă privirea de la Rachel la Darcie și de la Darcie la Rachel. Cele două prietene, încântate deși un pic geloase, păreau să se întrebe de ce făcuse o mutră atât de lugubră.

Apoi Molly scoase un geamăt lung, ca de plâns, înainte să-și cuprindă chipul în mâini și să izbucnească în suspine.

CAPITOLUL II

Molly își petrecu dimineața la masa de lucru. Confectionă, fără să le vadă cu adevărat, orhidee din hârtie și ghirlande de inimioare destinate să împodobească vitrina centrală. Se pregătea pentru Sfântul Valentin, dar gândul ei nu era acolo. Minte ei era aiurea și i se părea că trăiește într-un fel de ceață din care nu-și inchipuia cum va reuși să iasă.

După-amiază, transportă la parter cutiile mari pline cu serpentine roz și albe. Apoi intră în vitrină și începu să lucreze, nepăsătoare la privirile curioase ale trecătorilor. De altfel, aceștia nu prea întârziiau în fața vitrinelor, grăbiți să scape de vântul înghețat care mătura strada.

Molly munci pe rupe, punându-și de mii de ori aceeași întrebare : cum să iasă din cursa în care picase ?

Ar putea să spună comitetului de organizare că e bolnavă... Nu, imposibil, fiindcă Sfântul Valentin era peste două zile, și nu putea să prevadă că va fi bolnavă cu atâta timp înainte. Atunci, ar putea pretexta o treabă urgentă, cum ar fi trecerea în revistă a tuturor vitrinelor din oraș pentru a verifica dacă moda de primăvară fusese corect expusă? Da, era destul de plauzibil.

Nu, nu era bine, înțelese imediat Molly, cuprinsă din nou de disperare. Nu era bine, fiindcă fiecare știa că modelele de primăvară nu vor fi gata înainte de o lună – și Kevin Donovan trebuia s-o știe mai bine decât oricine.

Kevin Donovan... O fi vreun tip susceptibil? Poate n-ar fi abil din partea ei să-i refuze compania sub un pretext cusut cu ață albă?

Molly se simți cuprinsă de pesimism. Da, risca să fie aruncată pe drumuri dacă-l jignea pe marele patron. Desigur, munca ei nu avea nimic extraordinar, dar nu era nici neplăcută și-i permitea să-și întrețină copiii... mai mult sau mai puțin bine. Mai puțin bine, după cum o dovedea tricoul Andreei.

Molly surâse celor două bătrâne doamne mai puțin friguroase decât restul trecătorilor, care se

opriseră s-o admire cum agață de tavan un cupidon grăsuț și rozaliu ca un purceluș. Apei Molly se dădu câțiva pași înapoi ca să vadă ce efect face... În același timp, se întrebă cu ce să se îmbrace pentru afurisita aia de seară de Sfântul Valentin.

Nu avea decât o singură toaletă cât de cât potrivită : o rochie de lână de culoare verde-smarald, cumpărată acum șase ani pentru a asista la o serbare de la școală, în cursul căreia Andreea trebuia să cânte la pian. Rochia nu arăta rău dar putea să i se pară demodată lui Kevin Donovan, care era desigur la curent cu moda feminină.

— Și nu-mi pot permite una nouă ! strigă Molly celor două bătrâne care rămăseseră atente la ea.

Acestea îi surâseră și-i făcură un semn amical cu mâna. Desigur că nu înțeleseseră nimic. Și cine or fi fost ? Molly le întoarse salutul și îngenunche pentru a se ocupa de orhideele din hârtie.

Și dacă încerca să aranjeze cu Rachel, schimbând partenerii între ele ?

Numele lui Rachel fusese scos din pălărie o dată cu cel al lui Harry Condon, corpo-

lentul director de personal, un bărbat simpatice și jovial care-i spunea lui Molly „mititica mea” și oferea secretarelor o cutie cu bomboane de ciocolată în fiecare vineri. Să-ți petreci seara de Sfântul Valentin în compania lui nu putea să fie așa neplăcut. Iar Rachel ar urla de bucurie la perspectiva de a ieși cu Kevin Donovan.

— Nu-i lipsea lui Molly decât un pretext plauzibil ca să facă acest schimb.

Absorbită de gândurile ei, își auzi de două ori strigat numele înainte de a înțelege că telefonista o chema pe circuitul interior al magazinului.

— A... Al...

Cu răsuflarea tăiată — trebuise să traverseze alergând parterul pentru a ajunge la telefonul rezervat personalului — Molly făcu două tentative nereușite înainte să poată pronunța un „alo” clar.

— Domnișoara Clarke ?

— Da.

— Kevin Donovan la telefon. Mi s-a comunicat că am întâlnire cu dumneavoastră în seara de Sfântul Valentin.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Molly crezu că o să-i vină rău.

— Domnișoară Clarke ? Mai sunteți la aparat ?

— Da.

— Știți, sunt foarte fericit de rezultatul tragerii la sorți. De obicei n-am așa mult noroc la joc.

— Vocea lui Kevin Donovan semăna cu oă-rerea pe care Molly și-o făcuse despre el. Încredere în sine, curtoazie fără cusur, dezinvoltură... Mută de uimire, Molly privi telefonul întrebându-se ce-ar putea spune.

— Am rezervat deja la Breakers, continuă Kevin Donovan. Vă convine ? Vă plac fructele de mare ?

„Ador tonul și morunul”, gândi Molly. „Deci înseamnă că trebuie să-mi placă și fructele de mare.”

— Domnișoară Clarke ?

— Da, ador fructele de mare, bineînțeles, domnule ! E perfect.

Se întrebă dacă vreuna din cunoștințele ei își permisesese vreodată să cineze la Breakers. Restaurantul, situat în vechiul port, avea o reputație aproape legendară ; nu scăpai cu mai puțin de o sută de dolari de persoană.

— Aș putea să vă cer adresa ? se întee să de la celălalt capăt al firului vocea de bas a lui Kevin Donovan.

– Adresa... ?

– Pentru întâlnirea noastră. Trebuie să știu de unde să vă iau... Spuneți-mi și ce oră v-ar conveni.

Molly își holbă ochii, cuprinsă de o spaimă îngrozitoare. Își imagina – nu : chiar vedea ! – somptuosul Porsche argintiu oprindu-se în fața casei lor păraginite, Kevin murdărindu-și încălțăminte frumoașă în zloata de pe stradă și sosind peste lemnele adunate de Charlie pentru construcția unei cabane, apoi sunând fără succes la o sonerie care se defecta mereu... Nu era posibil !

– Aveam intenția să lucrez până mai târziu în acea seară, domnule Donovan. Va cădea într-o joi și trebuie să pregătesc ofertele noastre speciale pentru week-end.

Molly închise ochii și continuă cu curaj :

– Iată de ce ar fi mai bine să treceți să mă luați de la intrarea de serviciu. E în spațiile clădirii...

– Știu, domnișoară Clarke. Să zicem... la ora șapte ?

– Da, e bine, șopti Molly, simțind că o să leșine.

– Aștept această seară cu nerăbdare, domnișoară Clarke.

Chiar ai fi crezut că vorbește serios.

— Și eu, spuse Molly.

Dar nu credea deloc.

Molly se ghemui în vechiul fotoliu acoperit cu o tapițerie în culori șterse și aruncă o privire pe fereastră. Ploaia care nu mai conținea amenința să se transforme în viscol, cerul se întuneca. În curând noaptea va învălui orașul.

Apoi tânăra îi surâse mamei sale. Îmbrăcată în eternul ei capot, aceasta examina încruntată pagina pe care tocmai o scosese din mașina de scris. Țigara care-i ardea în coțul buzelor trimitea spre tavan un rotocol de fum albăstrui.

— Cina e aproape gata, mămico. Vrei să cobori ?

Cu un aer absent, Selma Clarke dădu din capul împodobit de un frumos păr argintiu. Apoi păru să-și dea seama de prezența fiicei sale, pe care o studie pe deasupra ochelarilor.

— Nu, draga mea. Am băut o ceașcă de supă și am ciugulit niște brânză. Și pe urmă,

Walter mi-a promis că o să-mi aducă niște sandvișuri.

Ca și cum era suficient să-i pronunți numele ca să apară, tatăl lui Molly intră în acest moment în cameră. Avea un aer tineresc, datorat în bună măsură figurii rotunde și obrajilor roșii. Numai zâmbet, așeză lângă mașina de scris o tavă de sandvișuri variate. Fără să scoată vreun cuvânt, își sărută pe frunte soția, o bătău ușurel pe obraz pe fiica lui și se retrase, la fel de surâzător și de tăcut.

— Lucrează în acest moment la un motor acționat de puterea apei, îi șopti Selma plină de mândrie. După câte am înțeles, e destul de greu de pus la punct.

Molly clătină din cap. Evită să facă vreun comentariu și își privi mama care, cu o filă într-o mână și un sandviș în cealaltă se pregătea pentru o lungă și laborioasă seară.

— Muncești prea mult, îi reproșă ea plină de dragoste. De ce nu mai respiri și tu puțin aer proaspăt? N-ai chef să ieși?

Selma surâse.

— Merge foarte bine în acest moment. Inspirația nu-mi lipsește. N-ar fi bine să mă opresc tocmai acum.

— Înțeleg, dar...

Molly nu-și mai termină fraza. Conștientă de inutilitatea argumentelor pe care le-ar putea invoca, își opri privirea pe teancul de cărți și de hârtii care se îngrămădeau în camera mamei ei. Cum să-i spună că-și strică viața pentru o operă care nu va vedea niciodată lumina tiparului? Manuscrisul Selmei asupra istoriei Insulelor Britanice depășea acum o mie cinci sute de pagini; nu se va găsi niciodată un editor atât de nebun ca să publice un asemenea ceaslov.

Bătrâna doamnă își coborî ochelarii pe vârful nasului și o întrebă, cu o privire dintr-o dată plină de gravitate :

— Ce se întâmplă, scumpa mea? Ai vreo problemă?

Molly se înroși și făcu din cap semn că nu. Apoi se ridică, se duse până la fereastră încercând să zărească ceva prin noaptea care își intrase complet în drepturi.

— Nu, spuse ea întorcându-se. N-am nici o problemă dar îmi fac griji pentru tine. Muncești prea mult, fumezi ca un pompier, ciugulești ca o vrabie și nu ieși deloc pe afară.

Asta o făcu să râdă pe Selma. Un râs care nu întârzie să se transforme într-o tuse răgușită.

— Totuși, îi explică ea când reuși să-și tragă răsuflarea, această viață îmi convine. Sunt foarte fericită, fiindcă fac exact ce-mi place. Câți oameni se pot lăuda cu asta ?

Ce-i putea răspunde ? Nimic. Molly se mulțumi să dea din cap și se pregăti să părească încăperea.

— Nu mai ai nevoie de nimic ? o mai întrebă ea.

Selma, care se întorsese deja la lucrul ei, abia îi răspunse. Molly se îndreptă spre ușă în vârful picioarelor. Când trecu prin fața dulapului, se opri totuși pentru o clipă ca să examineze hainele agățate în el. Cea mai mare parte din ele erau de bună calitate, dar își mărturiseau vârsta ; și-or fi găsit ușor locul într-un muzeu al veșmintelor unei alte generații. Însă...

— Mămico ?

— Da ?

— Nimic.

Molly ieși din încăpere și cobori în bucătărie, de unde se auzea o ceartă strașnică în-

tre copii. Era vorba, după cum înțeluse repede Molly, de felul cum să-și împartă vechile ustensile abandonate de bunicul lor. Câteva piese foarte frumoase erau miza unei vii dispute.

Majestuoasă în rochia ei de mătase roșie și șalul ei negru, Grace amesteca ceva într-o oală. Se delecta cu spectacolul oferit de cei doi copii și nu înceta să mai pună gaz pe foc, debitând remarci de genul :

— Mi se pare că Walter a zis că aia e pentru Charlie.

Molly suspină și se amestecă în discuția lor. Era fericită să dea uitării pentru câteva clipe seara de Sfântul Valentin care-i întuneca viitorul apropiat.

— Ei, Judy ? Nu mai poți să reduci puțin ? E ultimul preț pe care poți să mi-l faci ?

Cu o mutră gânditoare, vânzătoarea examinează îndeaproape eticheta rochiei pe care i-o prezenta Molly.

— Optzeci de dolari, anunță ea în cele din urmă. Fără comision... Dar trebuie să fie și Alison de acord.

– Optzeci de dolari ?! exclamă Molly.

Era prea scump pentru punga ei. Pe de altă parte, era o rochie frumoasă care-i putea servi în multe ocazii după Sfântul Valentin : la serbarea de diplomă a copiilor, la căsătoria Andreei, la botezul viitorilor ei nepoți...

Asta n-o împiedica însă s-o găsească prea scumpă.

– Mai am și altceva să-ți arăt, spuse atunci Judy scotocind printr-un șir ticsit de umerase. A sosit ieri... Culoarele sunt poate un pic cam violente, dar s-ar asorta la tenul tău. Stai s-o găsesc. Uite-o ! Ce părere ai ?

– Oh... făcu Molly cu răsufarea tăiată.

Se învârti, fără să îndrăznească s-o atingă, în jurul rochiei pe care colega ei o ținea ca pe un trofeu, apoi șopti, ca și cum i se făcuse o propunere prea îndrăzneță :

– Nu cred că e stilul meu.

– Hai, hai ! îi replică Judy. Nu mai face mofturi ! Încearc-o. Ce riști ?

– Câteva sute de țigle, îi răspunse Molly.

Cum vânzătoarea o privea uimită, neînțelegând ce voia să spună, ea adăugă :

– Nimic.

Apoi își concentrează atenția asupra rochiei. În mod sigur culoarea nu era neplăcută ochiu-

lui : semăna cu apusul soarelui deasupra Mării Adriatice în timp de furtună, cu petalele unui mac înflorit, cu penele unui papagal de o specie rară. Fără a mai vorbi de reflexele ei moarte... Era frumoasă ? Molly n-ar fi putut spune. Dar era remarcabilă.

Nehotărâtă, puțin intimidată, atinse țesătura cu vârful degetelor. Era plăcută la pipăit, mătăsoasă. Această senzație o făcu să se hotărască. Smulgând rochia din mâinile lui Judy, se repezi spre cabina de probă.

— Abia aștept să te văd ! îi spuse Judy urmărind-o îndeaproape. Roșul ăsta e deosebit, dar sunt sigură că va face un efect extraordinar îmbrăcat de tine.

Molly se întoarse și îi trase perdeaua în nas. O fi fost colega ei curioasă, putea s-o înțeleagă, dar voia să judece întâi singură înainte să audă comentariile unei alte persoane.

I se păru că rochia a fost croită special pentru ea, așa de bine i se mula pe trup. Nu era necesar nici un retuș. Decolteul era îndrăzneț, dar nu în exces, tivul situat binișor deasupra genunchilor făcea ca această toaletă să-i pună perfect în valoare silueta. O altă surpriză agreabilă era culoarea. Rămânând

strălucitoare, părea mai puțin agresivă și făcea un contrast perfect cu tenul lui Molly. Fermecată și încântată totodată, se întorcea pe toate părțile în fața oglinzii. Foarte feminină, rămânând totuși clasică, această rochie era un exemplu perfect de ceea ce însemna să fii cu adevărat elegantă...

Molly își putea face acum apariția din cabină, pe deplin liniștită.

– Oooo... ! exclamă Judy.

– Chiar ooo... ! răspunse Molly făcând câteva piruete în fața unor cliente uimite.

– Trebuie s-o cumperi ! reluă Judy, în culmea entuziasmului. Ar fi o crimă împotriva umanității să lași rochia asta atârnată pe umeraș

Lui Molly i se șterse surâsul de pe buze. N-ar fi tot o crimă, mult mai gravă chiar, să-și facă praf micile economii pentru această cumpărătură nebunească, în loc să cumpere niște țiglă pentru acoperiș ? Fiindcă în plus i-ar mai trebui un mantou, pantofi, niște bijuterii. Nu, bijuterii nu. Grace avea în mod sigur tot ce-i trebuia ca să-și împodobească urechile și degetele.

Fericită ca Pygmalion, Judy așteptă verdictul.

– Îmi trebuie și pantofi, anunță Molly pe

un ton posomorât. Și un mantou care să se asorteze cu rochia.

— Pantofi, fredonă Judy. Mantou... Am tot ce-ți trebuie...

Și dispăru ca să revină foarte repede, în brațe cu o cutie de carton și un mantou.

— După părerea mea, n-o să găsești ceva mai potrivit.

Molly își puse pantofii, își aruncă mantoul pe umeri și se apropie de oglindă ca să cântărească efectul pe care-l făcea. Perfect, într-adevăr perfect.

— Iau totul ! o anunță pe Judy. Spune-mi repede cât face, până nu mă răzgândesc.

În timp ce Judy își făcea socotelile, ea rămase în fața teighelei cu răsufierea tăiată, întrebându-se ce motive obscure îi impuseseră un asemenea comportament iresponsabil. Niciodată, dar niciodată nu s-ar fi crezut capabilă să cheltuiască o grămadă de bani într-un timp așa de scurt.

Carnetul de cecuri îi tremura în mâinile crispate, în așteptarea lui Judy care se dusesese să parlamenteze cu șefa de raion. Mai avea încă timp să renunțe... Putea să pună capăt acestui vis ruinător, refuzând să-și pună semănătura în josul cecului.

Căci era vorba de un vis. Din ce în ce mai deprimată, Molly își reaminti că poveștile cu zâne nu mai sunt la modă, că prinții nu se mai căsătoresc cu cenușăresele, că patronii nu-și aleg nevestele dintre salariatele lor, chiar dacă se numeau în mod pompos *director artistic* și aveau o mulțime de atuuri. De altfel, ea nu visa să se mărite cu un bărbat ca Donovan ; era un destin care-i depășea puterile și speranțele, chiar dacă ar fi putut să-și satisfacă toate capriciile, semnând cecuri cu amândouă mâinile.

Judy revenea târșâindu-și picioarele. În mod sigur discuția cu Alison nu se dovedise atât de fructuoasă pe cât sperase.

— Trei sute douăzeci de dolari, șopti vânzătoarea ca și cum îi spunea cine știe ce secret. E scump, dar câștigi totuși atât ! Numai mantoul costă trei sute de dolari și...

— Nici o problemă, o întrerupse Molly. Le iau ! Pot să fac un cec ?

— Bineînțeles.

Molly își deschise cecul cu marginile roase și începu să mâzgălească în grabă, ca și cum ar fi vrut să scape de o corvoadă. Apoi îi întinse cecul lui Judy.

— Este pentru Sfântul Valentin ? o întreabă aceasta.

Molly o aprobă printr-un semn scurt din cap. Apoi, în timp ce Judy îi împachetă cu grijă lucrurile, ea preciză :

— Dar, fii sigură că n-o să fie numai pentru atunci. O să mai am și alte ocazii : serbări la școală, manifestări politice sau sindicale, congresul ligii feministe... Și câte și mai câte.

Cele două femei pufniră în râs. Când Judy își termină treaba, puse pachetele în brațele lui Molly, remarcând :

— E poimâine. Ești femeia cea mai fericită din lume.

— Crezi ? se minună Molly.

— Cum, nu ești convinsă de asta ?

— Depinde... Oricum, îți mulțumesc.

Molly își croi cu greutate drum spre ieșire, din ce în ce mai uimită de enormitatea gestului ei.

CAPITOLUL III

Molly își netezi cu nervozitate rochia, apoi își mai aranjă puțin coafura, apoi se așază... apoi se ridică foarte agitată, apoi reveni din nou nervoasă în fața oglinzii care permitea salariatelor să-și refacă frumusețea înainte de plecare.

Se întrebă cine era tânăra persoană pe care o vedea în fața ochilor și care o fixa cu o privire albastră, ca prin vis... Trebui să recunoască faptul că era vorba chiar de ea. Atunci se apropie ca să se vadă mai bine. Își examinează în mod critic pistruii de pe nas. Charles îi spunea pe vremuri că sunt nostimi, dar putea să creadă tot ce spunea Charles? Ia te uită, o buclă se deranjase. Cu un deget autoritar, Molly o puse la locul ei.

„Mai bine aș muri”, gândi ea, în culmea disperării. „Ah! Să cad aici jos și să nu mă mai ridic niciodată. Toată lumea m-ar regreta,

chiar și Charles, care și-ar da seama în sfârșit că fac mai multe parale decât secretara lui. Chiar Kevin Donovan, care ar veni să mă vadă pe patul de moarte, s-ar îndrăgosti de mine... Prea târziu însă, prietene..."

— Domnișoara Clarke ?

Molly tresări. Ochii i se holbară de uimire. Inima începu să-i bată nebunește. Se întoarse cu încetinitorul.

Kevin Donovan nu semăna deloc cu imaginea pe care și-o făcuse despre el și asta îi provocă o ușoară decepție.

Sigur, era frumos, era înalt, era blond, dar ochii lui nu erau albaștri cum și-i închipuise Molly și acest amănunt strica impresia de ansamblu. Uitai de pantalonii impecabili de culoare gri, de blezerul bleumarin impecabil și el, la fel ca și încălțăminte.

În întregime era impecabil. Totuși îi lipsea ceva. Ochii ? Da, fiindcă în loc să fie albaștri cum sunt ochii oricărui play-boy care se respectă, erau căprui închis, aproape negri. Contrastul era izbitor în raport cu părul de un blond auriu. Nu era chiar șocant, dar Molly ar fi preferat să fie albaștri. Despre restul feței nimic de zis, dacă nu faptul că totul era

perfect : pomeții obrazilor ridicați, bărbia energică, buzele senzuale...

Nu, nimic nu-i lipsea... În sfârșit, nimic în afara ochilor albaștri.

— Hello ! făcu ea, încercând să nu pară prea toantă.

Apoi se corectă imediat, cu un surâs supus :

— Vreau să spun..., Bună seara, domnule Donovan.

— Te rog, nu așa ! Spune-mi Kevin și o să-ți spun Molly. Fiindcă Molly te cheamă, nu-i așa ?

— Da.

Kevin Donovan traversă micuța încăpere pentru a-i ieși în întâmpinare, cu un mers suplu și felin.

— Ești foarte frumoasă, remarcă el. Și eu sunt bărbatul cel mai fericit din acest oraș... fiindcă o să ies cu femeia cea mai frumoasă din Seattle.

Molly fu impresionată de căldura vorbelor lui. Păreau sincere, chiar dacă ea știa prea bine că nu e vorba decât de o conversație mondenă, de o etalare a bunelor lui maniere. Kevin Donovan, ca toți bărbații din lumea lui, fusese obișnuit de la cea mai fragedă vârstă

să se comporte în toate împrejurările ca un gentleman perfect și în particular să le spună femeilor cuvinte destinate să le facă să se creadă unice, niște adevărate prințese...

Deși conștientă de asta, Molly nu se putu împiedica să roșească. Până în seara asta, acest rendez-vous de Sfântul Valentin nu fusese decât un vis care o speria puțin. Dar acum, când Kevin Donovan stătea în fața ei, dominând-o cu statura lui de un metru nouăzeci și fixând-o cu frumoșii lui ochi, care din nefericire nu erau albaștri, acum că putea să-i simtă mirosul parfumului scump, era subjugată, încântată și deja transportată într-o lume diferită.

Îl privi tăcută cum deschide o cutie frumoasă din care scoase un buchet de boboci de trandafir, cu un parfum îmbătător.

— În semn de bun-venit, spuse el cu simplitate.

— Sunt splendid !

Molly atinse cu vârful degetelor petalele catifelate și, din priviri, îi mulțumi generosului ei partener. Atunci își dădu seama că el o privea cu o atenție susținută și că nu mai surâdea. Părea grav, auster, prea serios față de împrejurarea care-i pusese față în față. Un

pic neliniștită, Molly se întrebă dacă el nu era pe cale s-o judece, s-o cântărească.

Dintr-un foc, picul de siguranță pe care-l câștigase de la începutul întâlnirii, se evaporă pe loc.

— Lasă-mă să-ți prind o floare la rochie, îi propuse el. Nu mișca, fiindcă n-aș vrea să te înțep.

Molly tresări la atingerea degetelor bărbătești. I se părea așa ciudat. Trecuse mult timp de când ea... Se forță să surâdă cu un aer degajat, în timp ce el o împodobeă cu tradiționalul simbol al Sfântului Valentin. Și o făcu atât de bine, cu o asemenea rapiditate și pricepere încât Molly se gândi că făcuse asta de zeci și zeci de ori.

Și-i fu ciudă, deși nu înțelegea de ce.

— Acum putem pleca? îi propuse el oferindu-i brațul. E mantoul tău, Molly?

Iar ea, care își pierduse din nou graiul, dădu din cap în semn că da.

— Un mantou foarte frumos, spuse Kevin luând haina așezată pe spătarul unui scaun. Văd că am de-a face cu o femeie cu gust.

Acest compliment îi merse drept la inimă lui Molly și toate ezitățile, toate temerile ei se

evaporară. Se simți foarte, foarte fericită să se afle aici pentru a petrece o seară în compania unui bărbat cum era Kevin Donovan. Și dintr-o dată, fu bucurioasă că a făcut asemenea cumpărături ruinate.

Și apoi, puțin îi păsa ce se va întâmpla după, sacrificiile pe care va trebui să le facă pentru a răscumpăra această scurtă clipă de fericire din viața ei cenușie. Dar acum va trăi cea mai romantică și cea mai fastuoasă dintre serile vieții ei.

Și în acest moment, era tot ce conta pentru ea.

Un acvariu imens ocupa o latură a sălii și difuza o lumină verde-albăstruie care dădea impresia comensurilor că-și petrec seara pe fundul oceanului.

Și, pentru a mia oară, Molly se abținu să suspine. Ca să aibă o preocupare, nu scăpa din ochi magnificii pești tropicali care evoluau în apa verde – mai grațioși decât ea, care se simțea atât de stângace în brațele lui Ke-

vin Donovan. Abia aștepta să se termine și dansul ăsta ca să plece acasă.

Fiindcă i se părea că seara se îndreaptă spre un impas.

— O seară încântătoare, nu-i așa ? o întreabă Kevin. Sper, cel puțin, că nu te plictisești ?

Ea făcu *da*, apoi nu prin două mișcări succesive ale capului, privind o femeie înaltă și voinică, îmbrăcată în mătase neagră, care încerca, fără prea mare succes, să danseze cu un bărbat bondoc, îmbrăcat cu un smoking prea mare pentru el.

— Ți-a plăcut caviarul ? o mai întreabă Kevin.

Molly, căreia caviarul nu i se păruse așa bun după cum își închipuise ea, făcu pe femeia emancipată pentru care aceste delicatese nu prezintă nici un secret. Afirmă că, într-adevăr, caviarul i se păruse excelent.

Probabil că dăduse răspunsul potrivit, fiindcă el îi surâse cu un aer aprobator.

— Aici se poate consuma cel mai bun caviar din oraș, adăugă el ca un fin cunoscător.

Molly îi surâse, întrebându-se în gând de câte ori venea patronul ei să consume caviar la Breakers. Încercă să-și imagineze ce însemna o viață ca a lui cu numeroase seri pe-

trece în localuri de lux, cum era acesta. Probabil că el îmbrăca smokingul pe cât de des își punea ea șorțul ca să prepare o cină mai deosebită pentru tribul pe care-l avea în întreținere... Contrar a ceea ce pretinde proverbul, haina face pe om și e important să porți îmbrăcămintea potrivită locurilor pe care le frecvențezi. Deci, încă o dată Molly se feliță că a cumpărat frumoasa rochie roșie. Nimic n-o deosebea de obișnuții localului și putea să trăiască puțin cu iluzia că făcea și ea parte din „înalta societate”.

— Și dacă mi-ai vorbi puțin despre tine ?
ii propuse dintr-o dată Donovan. Și familia ta trăiește în acest oraș ?

Familia ei... Acest trib excentric pe care-l iubea, dar pe care i-ar fi fost rușine să-l prezinte unui om cum era Kevin Donovan... Într-o fracțiune de secundă, pe cât de scurtă pe atât de dureroasă, Molly îi văzu pe toți : Grace citind viitorul în frunzele de ceai, Selma spetindu-se la o carte pe care n-o va citi nici menii niciodată, Walter și invențiile lui pe cât de caraghioase pe atât de inutile, Helen tremurând la ideea că un bărbos o așteaptă în stradă, Charlie și Andreea în veșmintele lor ponsite...

– Nu, răspunse Molly. Trăiesc singură la Seattle.

– N-ai fost niciodată căsătorită ?

– Ba da, a trecut de atunci mult timp. Mai multe secole. Dar tu ?

Kevin păru dintr-o dată mult mai grav.

– De două ori era să mă însor, șopti el, re trăind parcă un trecut dureros. Dar împrejurările au făcut ca de fiecare dată afacerea – dacă pot spune așa – să pice înainte de fericitul final. Poate a fost mai bine așa. Cine știe ? Tata spune că sunt prea pretențios, dar nu sunt deloc de părerea lui. Astfel, sunt în continuare în căutarea unei femei, care să-mi fie și soție și prietenă. Mă tem că nu-mi voi vedea niciodată realizat visul... din păcate.

Suspină și Molly se simți cuprinsă de milă față de el. Sărmanul om era probabil urmărit de o groază de femei, mai interesate de banii lui decât de ființa sensibilă și delicată care părea să fie. Ce viață tristă... În aceiași timp își reaminti ce gen de mașină conducea. Caroserie argintie, scaune de piele, tablou elegant la bord pe care era fixată o placă frumoasă gravată cu numele lui. Această mică minune costa probabil mai scump decât casa

ei. Vânzarea unei singure jante i-ar fi permis să-și refacă acoperișul.

În acest caz, nu era cazul să-l plângă.

— Care sunt pasiunile tale ? o întrebă Kevin.

— Pictura. Iubesc pictura mai mult decât orice. Am urmat de altfel și un ciclu de cursuri la Belle-Arte.

Era adevărat. Sau mai degrabă, aproape adevărat, fiindcă fuseseră niște cursuri serale. Dar Kevin n-avea nevoie să cunoască atâtea amănunte.

— Adevărat ? exclamă el. Ce interesant ! Și ce pictezi ?

— În special studii după natură, animale sau plante.

— Pictură în ulei sau acuarele ?

— Ulei, bineînțeles, afirmă Molly. E mai greu, dar îți oferă mai multe satisfacții : obții nuanțe pe care acuarela nu le poate reda.

Kevin o aprobă călduros. Era oare un cunoscător, sau încerca să treacă drept așa ceva ? În orice caz, el dori să afle mai multe.

— Și cum reușești să împaci activitatea profesională cu această pasiune, foarte acaparată, presupun ?

Excelentă întrebare ! Și de altfel, nici nu exista vreo problemă, fiindcă Molly nu se mai atinsese de pensulă de cel puțin zece ani.

— Știi, se alintă ea, se găsește întotdeauna timp pentru o mare pasiune. Și pe urmă...

Era conștientă că mergea poate prea departe... dar avea totuși chef să riște.

— Și apoi, meseria mea este o pasiune cel puțin la fel de mare ca pictura. De fapt, n-aș avea nevoie să lucrez, dar îmi place nemaipomenit atmosfera care domnește în marile magazine. Ador contactul cu publicul. Întreții cu el relații mult mai interesante, mult mai complexe decât simplele raporturi vânzător-client. Dacă ai ști, de exemplu....

— Și unde este atelierul tău ? o întrerupse Kevin.

Nu-l interesa motivația profesională a personalului său ? Fără să găsească răspunsul la această importantă întrebare, Molly răspunse :

— Atelierul meu ? La mine acasă. Ocup un apartament imens, chiar sub acoperiș, unde o mare parte este rezervată activității mele artistice. Toate ferestrele dau spre nord. Și din nord vine, cred că știi asta, cea mai bună lumină. În fine, bine că am o slujbă care mă

obligă să ies, fiindcă astfel mi-aș petrece viața închisă în casă, cu pensula în mână.

Molly se miră de ușurința cu care monta această poveste colosală. Și dacă n-o încerca nici un regret, se datora faptului că aceste minciuni erau pe jumătate adevărate. Podul exista, era de ajuns să-l amenajeze – Molly se gândise de altfel de mai multe ori la asta. Și i se întâmplase, în momentele de mare oboseală, să-și imagineze acest loc magic ticsit de pânze pictate și mirosind plăcut a vopsele și terebentină.

Iar Kevin îi sorbea vorbele cu o aviditate uimitoare.

— Foarte, foarte interesant! exclamă el. Trebuie să-mi arăți câteva din pânzele tale.

Începuse să fie cam pretențios. Molly se gândi cum să ocolească, plină de abilitate, această cerere imposibil de satisfăcut.

— ... chiar acum, când o să te conduc până acasă.

Molly simți că i se taie răsuflarea, iar inima îi stă în loc. Își văzu viitorul foarte serios compromis. Cum de nu prevăzuse această lovitură a soartei, această perfidie a destinului? Și cum de uitase că era normal s-o conducă până acasă la sfârșitul serii?

La drept vorbind, refuzase să se gândească că această seară se va termina vreo dată. Crezuse, sperase că timpul se va opri în loc, că-și va petrece restul vieții în acest loc încântător, bând șampanie, dansând „la sentiment” cu acest seducător Kevin Donovan, povestindu-i tot felul de bazaconii.

Femeia în rochie de mătase neagră, descurajată, își conducea înapoi la masă micuțul cavaler... Nici pentru ea viața nu era mai ușoară. Cu mintea înfierbântată, Molly începu să caute un mijloc inteligent de a ieși din cursa în care singură se băgase, în timp ce orchestra atacă un tango iar Kevin o strânse în brațe.

★

★ ★

Cu fruntea lipită de geam, Molly examină îngrijorată strada care defila lent în fața ei. Căuta un reper, un loc cunoscut, la fel ca naufragiatul care speră să zărească în noapte clipitul unui far salvator.

Dar Molly nu prea recunoaștea mare lucru. Trecuse mult timp de când nu mai fusese prin partea locului. Ultima oară fusese pentru recepția dată de Rachel la ultima ei legătură.

– Acolo ! exclamă ea deodată. Acolo !

Kevin tresări și-i aruncă o privire uimită.

– Patiseria ! îi explică ea. Vezi patiseria ?

Ei bine, ocolește-o !

– La dreapta sau la stânga ?

– Hmm... la dreapta.

Molly făcu repede o rugăciune în gând și închise ochii de teamă că a greșit... Când îi redeschise, scoase un lung suspin de ușurare recunoscând casa lui Darcie.

Cu un surâs vesel pe buze, i-o arătă lui Kevin.

– Cred că e acolo.

– Crezi sau ești sigură ?

– Sunt sigură, bineînțeles.

Kevin se opri de-a lungul trotuarului și se întoarse spre ea interogativ, poate și puțin derutat. Dar asta n-o miră pe Molly. Își dădea seama de ciudățenia comportării sale. Crezu că e necesar să-i dea o explicație, cu riscul să se afunde și mai mult :

– Ziua a fost foarte lungă. Am impresia că n-am mai ajuns acasă de luni de zile. Dar am petrecut o seară minunată.

Kevin îi mulțumi cu un surâs pentru această apreciere măgulitoare pentru el și apoi adăugă :

— E adevărat. Am petrecut o seară cu adevărat minunată.

Și aruncă o privire spre imobil.

— Ce ciudat, spuse el.

Degetele lui Molly se crispară pe colierul de perle pe care îl împrumutase de la mătușa Grace.

— Ce ți se pare ciudat ?

Kevin îi aruncă o privire încurcată, apoi surâse, regăsindu-și siguranța.

— Știi, patronii au unele privilegii. Deci, când am aflat că va trebui să petrecem împreună această seară, am aruncat o privire prin dosarul tău. Știi că e impresionant ?

— Impresionant ? șopti Molly. De ce ?

— Toate acele titluri universitare pe care le-ai acumulat, premiile artistice pe care le-ai câștigat, elogiile tuturor celor cu care lucrezi. Mai sunt și testele de aptitudini pe care le-ai trecut aici și ale căror rezultate sunt excepționale... În concluzie, ai totul : frumusețe și inteligență. Inutil să-ți mai spun că abia așteptam să te întâlnesc și că n-am fost dezamăgit.

Molly, care se aștepta la ce-i mai rău, se simți mai în largul ei. Deci, scăpase cu fața curată...!

Nu chiar, fiindcă Kevin adăugă :

– Un lucru, totuși, mă intrigă. Mi se pare că locuința ta se situează pe undeva în Bellevue și nu pe aici.

Molly își trase răsufierea, gata să toarne o nouă minicună :

– Bellevue, aceasta a fost prima mea adresă, la niște rude care mi-au oferit ospitalitatea când am sosit la Seattle. Mult mai târziu am închiriat acest apartament. Și mărturisesc că am uitat să anunț acest mic detaliu, lipsit de importanță, de altfel.

Kevin o aprobă.

– Ai dreptate. E mai bine totuși să avem dosarele la zi. O să-mi notez, dacă-mi dai voie, adresa ta actuală.

Scoase din buzunar un carnet micuț și un stilou de aur. Și își notă în liniște adresa lui Darcie, în timp ce Molly, pe scaunul ei, se perpelea de mama focului.

– Și acum, dacă mi-ai arăta capodoperele tale ? îi lansă brusc Kevin.

Molly făcu o strâmbătură.

– Nu vrei ? Insistă partenerul ei, necruțător.

– Ba da, bineînțeles.

– Și atunci care e problema ?

— Problema e că sunt obosită. Ziua a fost lungă și cea de mâine va fi și mai și, pentru că am două întâlniri importante la prima oră, înainte de deschiderea magazinului. În plus, în atelierul meu domnește o dezordine...

Kevin fu gata să protesteze, să insiste, apoi se răzgândi.

— Înțeleg, spuse el. Prezența mea nu e dorită. Te rog să mă ierți.

Și ieși repede din mașină, o ocoli și veni să deschidă portiera din partea ei.

Momentul de care se temea cel mai mult sosise. Trebuia să joace strâns.

Iși deschise poșeta, vâri degetele în ea, le agită, și apoi scoase un strigăt ușor. Pe urmă îl fixă pe Kevin cu o privire speriată.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt o proastă. M-am schimbat la magazin și am băgat în viteză în poșeta asta tot ce-mi trebuia și...

Kevin surâse cu un aer înțelegător.

— Și ți-ai uitat cheile. Exact?

Molly îi aruncă o privire vinovată, sperând că pare sinceră.

— Exact, suspină ea.

— Ce noroc! Mai putem atunci rămâne împreună încă puțin.

Și fără să mai aștepte, Kevin închise imediat portiera și înconjură din nou mașina ca să-și reia locul la volan.

— Ce faci ? îl întreabă Molly, alarmată.

El porni motorul și verifică în oglinda retrovizoare dacă drumul era liber.

— Ce să fac ? repetă el. Simplu : te conduc la magazin ca să-ți poți recupera cheile.

— Dar... totul e închis !

— Și ce-i cu asta ? Nu sunt eu patronul ? Nu-ți fie teamă, mi se va deschide fără nici o greutate.

— Nu !

Surprins de violența neașteptată a acestui nu, Kevin se întoarse spre ea. Molly se forță să surâdă.

— Te rog, Kevin, nu te obosi atâta pentru mine. Am o foarte bună prietenă pe același etaj. O s-o trezesc și îmi deschide ea ușa de la intrare.

— Foarte bine... Dar pe urmă, cum intri în apartamentul tău ?

În mod categoric, nu rata nimic.

— Prietena mea are toate cheile, așa cum le am și eu pe ale ei. Asta e foarte folositor, în caz că apar unele probleme.

— Înțeleg, înțeleg... Dacă pricep bine, a sosit timpul să ne urăm noapte bună.

Kevin opri motorul, ccoli din nou mașina și redeschise portiera din partea lui Molly. Ii întinse mâna ca s-o ajute să iasă și o însoți până la ușa de la intrare.

Molly îi aruncă pe furiș o privire. Se simți cuprinsă de o bruscă dorință pentru acest bărbat așa de frumos, de puternic și care părea în largul lui în orice împrejurare.

Care ar fi viața ei alături de un asemenea bărbat? Ar fi o existență lipsită de toate gri-jile care o copleșeau pe ea... Și dintr-o dată, se revoltă împotriva destinului care fusese atât de ingrat față de ea.

În plus, găsea acum ridicole minciunile pe care le spusese unui bărbat pe care hazardul i-l scosese în cale doar pentru o seară și pe care nu trebuia să-l mai revadă niciodată.

— Ascultă, Kevin, declară ea cu o voce înăbușită. E un lucru pe care mi-ar plăcea să ți-l spun în legătură cu această seară.

— Nu spune nimic, răspunse el apropiindu-se de ea. Știu deja toate cuvintele pe care te pregătești să le pronunți.

— Adevărat? se miră ea.

- Da, și o să ți-o dovedesc : vrei să-mi spui că această seară nu va avea nici o urmare, fiindcă soarta care ne-a adus față în față nu ne va mai da o a doua șansă. Totuși, aș vrea și eu să-ți spun ceva...

Kevin o prinse de braț pentru a o obliga să stea pe loc și-i tăie calea.

- Această seară mi se pare magică, Molly. Crezi în magie, în poveștile cu zâne ? Eu cred. Tot ceea ce se povestește e adevărat, și nu trebuie să fim mai puțin înțelepți decât unele prințese care nu ezitau, de la prima lor întâlnire, să depună o sărutare pe capul unui broscoi răios.

Și cuprinzând-o în brațe, Kevin își lipi buzele de gura ei.

Molly i se abandonează și-și uită pe loc toate grijile.

Una singură continua totuși să persiste într-un colțisor al creierului în timp ce-l săruta cu pasiune pe Kevin : „Numai să nu audă ce-o să-i spună lui Darcie...”

CAPITOLUL IV

A doua zi de dimineață, foarte devreme, Molly sări din autobuz și fugi, ca de obicei, spre magazinul Donovan. Se miră să regăsească clădirea uriașă, așa cum o lăsase ieri, când ea se aștepta s-o vadă transformată într-o cetate medievală, cu turnuri și creneluri, ziduri groase și șanțuri de apărare, pe apa cărora pluteau majestuos niște lebede.

Ușa de la intrare scârțâi ca de obicei. Scara care ducea spre subsol era la fel de respingătoare ca întotdeauna. Vrafurile de cutii creșteau pe zi ce trecea și se părea că nu vor scăpa niciodată de ele.

Nu, nimic nu se schimbase.

În biroul ei domnea dezordinea obișnuită. Masa mare de lucru era ticsită de inimioare și cupidoni din hârtie, resturi derizorii ale unei sărbători care-i părea deja foarte îndepărtată.

Molly își agăță în cuier vechiul ei mantou maro și se privi cu discreție în oglindă.

Nici ea nu se schimbase : același ochi albaștri, același surâs un pic timid, aceeași piele prea palidă, cu pistruii care-i dădeau aerul unei puștoaice întârziată, același păr lung și ondulat. Totul era deci ca înainte...

Ce-o fi sperat, nici ea nu prea știa...

Ușa se deschise cu violență, întrerupându-i cursul posomorât al gândurilor.

— Ei ? întrebare dintr-o dată Rachel și Darcie, ai căror ochi străluceau de curiozitate și nerăbdare.

Molly făcu un gest vag și fără o semnificație precisă.

— Ai petrecut o seară plăcută ? insistă Rachel.

— Cum s-a purtat cu tine ? vru să afle Darcie.

— Unde v-ați dus ?

— Hai, povestește-ne !

— Totul a fost foarte bine, răspunse Molly cu detașare.

— Și... ?

— Amănunte ! Amănunte !

— Am fost la Breakers.

— Ooo ! făcu Darcie.

— Ia te uită ! Ce atenție ți-a dat. Ce-ai comandat ?

— Homar pentru mine. Kevin a luat un filé de morun. Și caviar pentru amândoi.

— „Kevin a luat un filé de morun”, repetă Rachel dându-i un cot lui Darcie. Deci îi spui Kevin ! Deja ! Nu v-ai pierdut timpul.

— Puțin spus ! se repezi și Darcie, frecându-și coastele.

Și, puțin enervată, i se adresează lui Rachel :

— Ți-am zis că din cauza lipsei de calciu am oasele fragile și risc o fractură...

— Și pe urmă te-ai adus la el acasă ? nu se lăsa Rachel, căreia după cum se vedea, puțin îi păsa de coastele lui Darcie.

Molly roși și răspunse pe un ton tăios :

— Nu.

Cele două prietene ale ei se consultară din priviri.

— Atunci, după restaurant ? Nimic ? La revedere și merci ? Alât ?

Cu privirea în gol, Molly își aminti de sărutările pe care le schimbaseră în chip de rămas-bun, sub un cer mai înstelat decât în cele mai frumoase filme de dragoste. La început buzele lui Kevin i se păruseră puțin cam reci, dar se încălziseră foarte repede. Când

se despărțiseră, își simțea inima plină de bucurie și trupul infierbântat.

— Văd că nu ne spui nimic, se miră Rachel. De ce ?

Molly surâdea cu privirile aiurea. Cu un aer înțepat, Darcie își exprimă nemulțumirea.

— Fiindcă știm totul despre seara lui Molly, dacă ne-ai povesti-o pe a ta, Rachel ? Sunt sigură că acel scump Harry te-a dus la el acasă și s-a grăbit să se facă lejer ca să-i admiri musculatura. Cum arată, înfășurat într-un prosop pufos de baie ?

Din nefericire, gluma căzu în gol.

— Dacă vrei să știi, replică Rachel tăioasă, Harry și cu mine am petrecut o seară încântătoare din toate punctele de vedere. De fapt, e un bărbat cam singuratic.

— Nu mai e, dacă te-a întâlnit pe tine, o luă peste picior incorigibila Darcie.

Drept răspuns primi o privire veninoasă care o convinge că nu e cazul să mai insiste. Rachel ieși trântind ușa. Numai zâmbet, Darcie reveni la prima ei victimă.

— Bine, acum că suntem singure, poți să-mi spui totul. Ce s-a întâmplat cu adevărat ieri seară ?

— Te rog ! gemu Molly trântindu-se pe un scaun. N-o lua de la capăt !

— Am dreptul să știu ! Trecuse de miezul nopții când am auzit soneria interfonului. „Darcie !” a șușotit o voce de femeie pe care mi s-a părut c-o cunosc. Aș fi jurat că are poliția pe urmele ei.

— Nu puteam să mă apropii mai mult. Pentru că...

— „Darcie ! Te rog, deschide-mi ușa. O să-ți explic mâine.” Tu erai ?

— Da...

— Atunci, îți aștept explicațiile.

Și cu un aer sever, Darcie își încrucișă brațele pe piept. Molly îi aruncă o privire nesigură.

— Nu știu cu ce să încep.

— Cu începutul ; e cel mai simplu.

— Fiindcă insiști... Ei bine, a fost pur și simplu o minunăție. La început m-am simțit jenată, mă întrebam ce caut eu acolo, aveam impresia că am intrat prin efracție într-o lume la care nu aveam dreptul. Puțin câte puțin, totul s-a aranjat și atunci am profitat într-adevăr de ocazie.

— E un om drăguț... Kevin ?

— Asta e problema. Prea drăguț. Nici arogant, nici vanitos : cu adevărat drăguț. Am descoperit foarte repede că avem cam aceleași gusturi — avem aceleași cărți, iubim aceeași muzică, râdem la aceleași glume. Niciodată nu m-aș fi gândit că o să mă simt în largul meu cu el.

Darcie se încruntă. Reflectă.

— Nu văd atunci unde e problema, spuse ea în cele din urmă.

Molly simți că-i dau lacrimile. Acum venea greul.

— Problema eu am creat-o, din prostie. Imi vine să-mi dau singură palme ! Nici nu-ți poți închipui...

Și cuprinzându-și capul în mâini, începu să plângă. Emoționată de disperarea prietenei sale, Darcie se apropie și-i cuprinse umerii.

— Toți facem prostii câteodată. Mai ales când e un bărbat în joc. Ei, și care e mă rog cea pe care ai făcut-o tu ?

— I-am turnat niște minciuni gogonate, îi mărturisi Molly, ștergându-și ochii. Înțelege, Darcie : lui i-a reușit totul. E frumos, bogat, era de o eleganță pe care nici nu ți-o poți imagina, are o mașină pe care n-aș putea să

mi-o ofer nici dacă mi-aș economisi salariile pe toată viața... Și atunci, cum voi ai să-i vorbesc de familia mea de nebuni ? De casa mea dă-răpănată ?

— Și ?

— Și atunci mi-am inventat o altă viață, total diferită.

O sinceră admirație se citi în ochii lui Darcie.

— Ooo ! exclamă ea, plesnindu-și palmele. Tu, salariată model care plătești și o coală de hârtie, tu ai putut face așa ceva ? Și chiar patronului tău ?

— Știu, șopti Molly, care simțea că o să-i vină rău. E îngrozitor !

Însă Darcie nu era de aceeași părere.

— Și eu, o întrebă ea cu o privire avidă, eu ce rol am în toată povestea asta ?

Obrajii lui Molly se făcură ca sfecla.

— N-am vrut să-i vorbesc lui Kevin de familia mea, îți dai seama de asta. Atunci i-am povestit că locuiesc singură, într-un apartament situat sub acoperiș, unde am un atelier mare în care îmi petrec timpul liber pictând.

— Un apartament sub acoperiș ? Ei bine, dar nu-ți refuzi nimic ! Cred că e ocupat de

un rentier miliardar care își împarte timpul între recepții somptuoase și mici petreceri. După câte am auzit, chiria se urcă la vreo trei mii de dolari pe lună.

— Trei mii de dolari pe lună ? repetă Molly, îngrozită.

— Da, și dacă vrei să știi părerea mea, nebunia asta a grandorii o să te piardă. Crezi că Donovan n-are idee la cât urcă chiria unui astfel de apartament ? Și probabil că s-a întrebat deja de ce îți pierzi timpul decupând asemenea orori...

Și cu un aer dezgustat, arată spre un cupidon roz șifonat.

— ... când ai putea duce o viață mai trepi dantă.

— Oh, mi-a pomenit de asta, recunosc Molly. Dar i-am explicat că am nevoie de un contact cu marele public, fiindcă îmi îmbogățește experiența de viață.

Darcie dădu din cap gânditoare.

— Da, e un argument cât de cât plauzibil. Deci, dacă înțeleg bine, când a sosit ora să te conducă la tine acasă...

— Moment de panică totală, îi mărturisi Molly. Il rugasem pe Kevin să mă ia de la magazin, ca să evit să-mi vadă casa... dar ui-

tasem complet că era normal să mă și conducă până acasă.

— Nu cumva speraseși că seara se va termina altfel ? o chestionă Darcie, făcând pe moralista.

Dar Molly ridică din umeri.

— Ce-ți inchipui ? se apără ea. Pe loc am inventat o altă poveste : că mi-am uitat cheile la magazin, dar că o s-o sun pe una din prietenele mele care locuiește la același etaj...

— Hmm... Ceea ce mă miră e că n-a insistat să te conducă până la ușa apartamentului tău. Un gentleman ca el !

— Se pregătea s-o facă, dar i-am atras atenția că trebuie să trec întâi pe la tine ca să recuperez dublura cheilor mele și că o să te simți fără îndoială jenată să fii văzută în cămașă de noapte de către un străin. Și... hm, am adăugat că ești foarte timidă, chiar un pic sălbatică.

— Într-un cuvânt, cam proastă ! Mulțumesc pentru acest măgulitor portret. Și pe urmă ?

— Am chemat liftul și am făcut mai multe drumuri cu el, ca să-i dau timp lui Kevin să se îndepărteze. Apoi am ieșit și am luat un taxi ca să ajung acasă. Nouăsprezece dolari

cursa ! O să fiu obligată să mă lipsesc timp de o săptămână de masa de prânz ca să recuperez această mică nebunie.

— O asemenea seară pentru nouăsprezece dolari... merită, comentă Darcie. Sper că nu regreti nimic ?

Molly reflectă o clipă înainte de a-i da răspunsul.

— Ieri seară credeam că sunt pe cale să trăiesc o experiență fantastică, minunată și romantică în același timp. Dar azi, când mă gândesc la câte minciuni i-am turnat bietului Kevin, mă simt o mizerabilă. Mi-e rușine, mă disprețuiesc. Mă simt de-a dreptul bolnavă.

— Dar de ce ? se minună Darcie. Să recapitulăm : ai petrecut o seară peste așteptări, ți-ai cumpărat pentru această ocazie niște țoale ceva mai acătării decât vechiturile cu care te vedem de ani de zile ; nici tu nici Kevin n-o să suferiți din cauza excesului tău de imaginație... În aceste condiții, de ce-ți bați singură cuie în cap, mai ales că n-o să-l mai vezi niciodată ?

— E adevărat, admise Molly. Cel puțin sper în orice caz.

În același timp, avu senzația dureroasă că turna o nouă minciună. Poate cea mai gogonată dintre toate.

Molly stătea în patru labe în fața dulapului în care îngrămădea, fără vreo ordine sau metodă, elementele decorative care ar fi putut să-i mai servească. Și răscolea, mărind harabura care domnea în dulap, căutând niște narcise din plastic sau hârtie, pe care știa precis că le-a păstrat, ca să împodobească vitrina de primăvară. Crezu că a dat peste una, o trase din grămadă, dar se răzgândi.

„Nu. Asta era pentru o reclamă pentru nu știu care postă de dinți din extract de plante. De alifel, petalele sunt în formă de dinți...”

Aruncă, descurajată, obiectul în fundul dulapului și se ridică masându-și genunchii.

În același moment sună telefonul.

– Alo ? făcu ea ridicând receptorul.

– Molly ?

Simți că i se taie răsuflarea și inima îi sare din piept. Simptome de acum obișnuite când era vorba de Kevin Donovan.

– Molly ?

– Kevin ?

– Da. Voiam să-ți urez o zi bună.

– Mulțumesc, și ție la fel.

— Cum te-ai descurcat la importantele întâlniri de care îmi pomeneai aseară ?

Întâi, Molly se întrebă la ce s-o fi referind Kevin. Apoi își aduse aminte.

— Închipuie-ți că amândouă persoanele mi-au dat plasă, minți ea. Mă tot întreb ce s-o fi întâmplat... În sfârșit ! Să zicem că pentru unii soarele a răsărit mai târziu astăzi.

— Pentru mine soarele a răsărit foarte devreme. Aș zice chiar că a răsărit azi-noapte și că nu va mai apune niciodată.

Kevin își formulase acest compliment deghi-zat cu atâta căldură, cu atâta convingere, încât Molly simți că i se înmoaie picioarele.

— În... înțeleg, îngăimă ea, nereușind să găsească un alt răspuns.

— Sper că n-ai avut probleme după plecarea mea ? Prietena mai avea dublura cheilor tale ?

— Da. Totul a fost în regulă, mulțumesc.

— Ați avut o idee bună. Așa nu rămâi niciodată pe afară. Dar mi-ar fi plăcut să-ți văd câteva picturi.

— Altă dată, șopti Molly.

— Sper. Măine, de exemplu !

Ca și poștașul, destinul sună întotdeauna de două ori.

— Măine ? De ce tocmai mâine ?

— Fiindcă e sâmbătă, zi liberă chiar și pentru tinerele care doresc să-și facă o carieră. Vrei să petrecem după-amiaza împreună ?

— Dar eu... Eu nu...

Nici o scuză valabilă nu-i dădea prin minte la iuteală. În disperare de cauză, Molly nu putu spune decât :

— Măine după-amiază trebuie să mă duc la supermarket. Nu mai am de nici unele prin casă.

Măcar nu se simțea vinovată că minte din nou. Era obligată să facă niște cumpărături, fiindcă Grace trebuia să rămână acasă în așteptarea clienților dornici să-și afle viitorul, Helen nu îndrăznea să iasă din cauza bărbosului ei, iar ceilalți membri ai tribului aveau alte activități — invenții în curs, meci de baseball, plimbări cu colegele, sau lectură — toate bineînțeles mult mai interesante decât cumpărăturile casei.

— Nici o problemă, răspunse Kevin. N-avem decât să ne dăm întâlnire în centrul comercial din Union Place.

— Cre... crezi ? se bâlbâi Molly.

— Sigur că da ! se entuziasmă interlocutorul ei. Cunoști piața Union ?

— Nu.

— Un motiv în puls. E cea mai bine aprovizionată din toate și are cele mai frumoase magazine.

„Și cele mai scumpe”, se gândi Molly, care știa prea bine de ce n-a pus niciodată picioarele pe acolo.

Seara de Sfântul Valentin risca s-o coste mult mai mult decât cei nouăsprezece dolari risipiți pe taxi. Dar, în același timp, perspectiva de a-l revedea pe Kevin era atât de tentantă... Să-l revadă... să vorbească... să râdă cu el. Să meargă alături de el.

„Imposibil !” hotărî ea, adunându-și ultimele rămășițe de voință. În ce încurcătură se băgase ! Niciodată n-o să reușească să scape basma curată.

— Molly ? o atenționează Kevin.

— Da. Trebuie să închei convorbirea. Mai am o mie de lucruri de făcut până la închiderea magazinului.

— Nu mă îndoiesc. Dar cum rămâne cu mâine ?

— Ei bine, eu...

— Perfect ! Să zicem la ora unu, în fața intrării principale, sub orologiu.

— Dacă spui tu, șopti jalnic Molly.

CAPITOLUL V

A doua zi de dimineată, Molly își lua micul dejun împreună cu fiul ei. Cu părul vâlvoi, cu pijamaua greșit încheiată la nasturi, Charlie înfuleca cu înghițituri zgomotoase din farfuria lui cu cereale, sub privirea amărâtă a hamsterului său, închis într-o cușcă așezată în capătul mesei.

Molly, care își bea cafeaua cu încetinitorul, simți brusc un val de simpatie pentru micuțul prizonier. Probabil că nu avea o viață prea plăcută în compania unui băiat ca Charlie.

— Uite, mămico ! îi strigă acesta.

Cu ochii strălucitori, cu gura plină și bărbia murdară de lapte, îi întinse peste masă un catalog cam zdrențuit de cât fusese consultat.

Molly puse obiectul pe masă. Aruncă o privire spre paginile țipător colorate și își întrebă fiul din privire.

— Ai văzut ce patine cu roțile ? îi lansă el.

De-astea vreau. Au cele mai bune roțile și cu ele bați toate recordurile de viteză.

— Înțeleg. Și cât costă ?

Era un moment delicat. Charlie se încruntă înainte să anunțe :

— Trei sute douăzeci.

Molly surâse cu amărăciune. Visul fiului ei avea exact același preț cu cel al toaletelor pe care și le cumpărase pentru Sfântul Valentin.

— Ascultă... începu ea.

— Bună ziua la toată lumea !

Era Selma care-și făcea apariția în eternul ei capot, cu țigara în colțul buzelor. Cu o voce mai răgușită ca niciodată, ea întrebă :

— A sosit poșta ?

— E sâmbătă, mămico. Poștașul face la fel ca și noi : se odihnește.

Selma nu-și ascunse o adâncă dezamăgire. Cu un aer absent îl mângâie pe Charlie pe cap, apoi deschise frigiderul. Timp de câteva momente îi inspectă conținutul, apoi trânti ușa cu o violență neobișnuită.

— Nu e nimic de mâncare în casa asta ! constată ea supărată.

Grace, care supraveghea niște ouă pe plită, interveni cu sinceritatea ei obișnuită :

— Nu mai vorbi prostii, sărmana mea Selma.

Molly a făcut aseară cumpărături și a adus tone de alimente. Dacă ai ajuta-o și tu la cărat, ai ști.

— Eu lucrez ! i-o tăie Selma cu acrială.

— Ce ți-ar face plăcere ? se grăbi s-o întrebe Molly, ca să evite cearta pe care o presimțea.

Dar bătrâna nu-i răspunse. După ce-i adresă cumnatei sale o privire încărcată de ranchiună, ieși din încăpere. Molly suspină.

— Iar o să-și petreacă ziua cocoșată pe mașina de scris, fără să bage ceva în gură. Ar fi trebuit să-i cumpăr ceva care îi place, brânză topită sau iaurt.

Dacă Molly își făcuse cumpărăturile în ajun, o făcuse numai fiindcă nu uitase că după-amiază trebuia să viziteze un alt centru comercial. De aceea se mulțumise să cumpere articole a căror achiziționare i se părea dificilă în compania lui Kevin : cutiile cu ravioli și tocănițe, untul cu procent mare de grăsime pe care tinerele grijulii cu silueta lor evită să-l consume, enormele pachete cu cereale — acelea care conțin și o jucărie pentru copii...

— Ce mult mi-aș dori patinele astea cu roțile, suspină Charlie.

Vărsă o lingură de cereale în cușca hamsterului care se retrase într-un colț ca să evite avalanșa.

– Charlie, se hotări în cele din urmă Molly.

– Ce ?

– Dragul meu, ți s-a întâmplat vreodată să faci un lucru rău pe care să-l regreți apoi ?

– Ca, de exemplu ? o interogă puștiul.

Molly simți că se înroșește ușor. Continuă totuși :

– Să spui o minciună gogonată și să nu mai știi pe urmă cum s-o scoți la capăt ?

Bănuitor, Charlie nu voia să se angajeze pe un drum care risca să-i compromită definitiv șansele de a primi patinele cu roțile.

– Ce fel de minciună ? se interesă el cu abilitate.

– Minciuna care te face să treci drept ceea ce nu ești, îi explică Molly.

Fu rândul lui Charlie să roșească, dar de furie.

– O s-o omor pe Andy ! exclamă el. Mi-a promis că n-o să-ți zică nimic.

– Andy ? Ce legătură are ea cu discuția noastră ?

Băiatul încercă, dar puțin cam târziu, să dea înapoi. Cu un surâs forțat pe buze, răspunse evaziv :

– Nimic grav, mămico. Pentru un joc... *In-
vadatorii Spațiului*. De altfel, sunt așteptat.
Salut !

Înșfăcă în grabă cușca hamsterului și dis-
păru. Molly îl privi cum pleacă și suspină in-
trebându-se ce mistificare putea cuprinde jo-
cul interplanetar.

Grace se apropie și se așeză în fața ei.

– Ce te supără ? o întreabă ea cu blândete.
Știi că poți să-mi spui totul.

Molly se simți prost sub privirea afectuoasă
dar pătrunzătoare care-o învăluia. Dacă nu-și
dădea seama care erau darurile reale ale lui
Grace în domeniul percepției extrasenzoriale
avea adeseori impresia că mătușa ei știe de-
spre ea mai multe decât ar fi dorit.

Ar fi vrut să-și pună capul în poala ei și
să plângă povestindu-i totul. Dar rușinea față
de felul cum se purtase în ultimele zile, sen-
timentele ciudate care o cuprindeau când se
gândea la Kevin Donovan, toate creau în min-
tea ei o stare de confuzie și nu știa cum va
reuși s-o scoată la capăt.

– Nimic, îngăimă ea. Nimic, mătușico. Tre-
buie să mai ies în această după-amiază, să
mai fac câteva cumpărături.

– O să iei mașina ?

— Nu. Nu cred că tata a repus motorul în stare de funcționare. De altfel, nici n-am nevoie de mare lucru, așa că o să iau autobuzul.

Se grăbi să-și termine cafeaua și părăsi la rândul ei bucătăria, conștientă de faptul că Grace n-o scăpase o clipă din ochi.

Timpul, întotdeauna capricios pe malul Oceanului Pacific, se schimbase brusc. Nimeni nu se plângea de altfel că o briză aproape primăvărată înlocuise rafalele înghețate care măturaseră orașul vreme de câteva zile. Această încălzire neașteptată scosese din casă o mulțime de gură-cască. Union Place era animată de culori și zgomote, în timp ce soarele se grăbea să topească ultimele mormane de zăpadă murdară. Pe toate chipurile se putea citi speranța în sosirea mult-așteptatei primăveri.

Centrul comercial ieșea din letargia de iarnă. Comercianții îndrăzneau să-și lase deschise porțile magazinelor iar muzicanții străzilor își acordau instrumentele. Molly se opri încântată să asculte o *Poloneză* a lui Chopin interpretată de un tânăr coreean cu privirea înfrigurată.

Kevin, care o ținea de mână ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural, o invita cu regularitate să se servească din punga imensă de popcorn.

Molly îi aruncă o privire cu coada ochiului. Faptul că se găsea alături de un bărbat atât de frumos o umplea de bucurie și mândrie. Chiar în blugi, în pulovăr — de cașmir, e drept — cu un impermeabil aruncat neglijent pe umăr, rămânea elegant. Silueta lui înaltă domina mulțimea și persoana lui emana un aer de calmă autoritate care-l deosebea de oamenii obișnuți.

Molly surâse tânărului muzicant. Aruncă un pumn de monede în cutia viorii care stătea deschisă pe trotuar și își croi drum prin mulțime. Kevin o urmă și, ca pentru a nu o pierde, îi cuprinse talia cu brațul. Mergeau oarecum la întâmplare, privind la stânga și la dreapta, atrăgându-și reciproc atenția asupra unei scene sau a unui detaliu demn de interes.

Dintr-o dată, Kevin se opri și o trase în fața vitrinei unui bijutier.

— Privește, spuse el arătându-i cu degetul o pereche de cercei cu turcoaze. Sunt de culoarea ochilor tăi. Dă-mi voie să ți-i ofer.

Molly aruncă o privire spre etichetă și păli.

– Nu, spuse ea. Nu e posibil... Eu nu pot...

– Să intrăm.

Ajunși înăuntru, el îi ceru vânzătoarei să le arate prețioșii cercei. Apoi o obligă să se așeze în fața unei oglinzi și-i ridică cercei în dreptul urechilor, ca să vadă cum îi stau. Molly fu sensibilă mai ales la căldura degetelor pe care le simțea pe obraji ei.

– Ce-ți spuneam?! exclamă Kevin. Parcă sunt făcuți special pentru tine. Îi iau.

Îi dădu vânzătoarei și-i cuprinse umerii. Privirile lor se întâlniră și se topiră parcă una în alta.

– Molly ! Oh, Molly... șopti Kevin.

Se aplecă și își apropie buzele de ale ei.

Molly nu le mai găsi atât de reci ca la prima lor sărutare, ci din contră, fierbinți ca o frumoasă zi de vară, calde și senzuale ca muzica lui Chopin, pe care i se părea că o mai aude din depărtare.

Apoi uită de toate, conștientă doar de valul de dorință care îi străbătea trupul. Îi răspunse la sărutare strângându-se la pieptul lui, pentru a-i simți mai bine căldura și forța corpului.

Rămaseră câteva clipe îmbrățișați în timp ce vânzătoarea, care sătea cu pachetul în mână, nu știa ce atitudine să adopte.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut tot acest drum pe jos, comentă Kevin.

Opri motorul și întinse brațul spre scaunul ei, atingându-i în treacăt umerii. Se priviră surâzând.

— Era așa de frumos, îi explică Molly. Și pe urmă, distanța nu e chiar atât de mare. Și de altfel, imi place grozav să merg pe jos.

— Poate, dar noroc că am fost eu aici ca să te aduc înapoi acasă...

Și-i arată cu degetul pungile numeroase și grele așezate pe bancheta din spate. Apoi adăugă cu un aer malițios :

— Probabil că nu mai aveai nimic în casă, de ai cumpărat așa de multe.

— La fel cum eram sigură că o să mă conduci acasă, îi replică Molly pe același ton, și atunci am profitat să-mi fac provizii pe toată luna.

Kevin începu să râdă și, cu vârful degetelor, făcu să se legene unul din cercei, fiindcă Molly îi și pusese la urechi.

— Adevărat ? făcu el. Ei bine, să știi, domnișoară Clarke, că sunt fericit că profiți astfel de mine. Te autorizez chiar să abuzezi, dacă asta îți face plăcere. Vrei să ți le duc până sus ?

Teama făcu să i se usuce gâtul lui Molly, care-și întoarse privirea spre stradă. Imobilul lui Darcie se profila în fața ei, cu silueta lui amenințătoare, promițându-i o nouă încercare, de data asta și mai grea ca prima. Examină ușa cu geamuri care sclipea în lumina apusului de soare. Închisă, bineînțeles.

Dar de data asta, Molly prevăzuse totul : își procurase o cheie.

Prevăzuse totul, chiar și răspunsul la întrebarea următoare.

— Ei ? insistă Kevin deschizându-i portiera. Azi am mai mult noroc ? O să-mi arăți câteva din tablourile tale ?

Răspunsul era pregătit deja.

— Nu, mă tem că nici azi nu pot, spuse Molly veselă.

Kevin se întunecă.

— Și de ce nu ? Dacă îmi pot permite să cer o explicație.

— Pentru că o găzduiesc pe mătușa mea pentru câteva zile. Și cum nu se simte bine, am chemat doctorul azi-dimineață. I-a prescris un sedativ ușor. Nu vreau s-o trezesc pe biata femeie, care cred că a ațipit acum.

— Oh ? Adevărat ? făcu Kevin. De ce nu mi-ai spus-o mai devreme ? Nu ți-aș fi acaparat toată după-amiaza, împiedicându-te s-o îngrijești pe mătușa ta.

— Are mai ales nevoie de somn.

— Dar spune-mi : are ceva grav ?

— Nu... răspunse Molly.

Se foi pe scaun și aruncă o privire pe fereastră, evitând să-l privească pe Kevin în ochi.

— O să rămână mult timp la tine ? se interesează el.

— Nu, o să plece imediat ce se va simți mai bine. Peste vreo săptămână, cred.

— Înțeleg.

Pentru prima oară de când îl cunoștea, Molly avu impresia că el ezita, că nu știa cum să formuleze ce avea de spus.

— Molly... Aș dori mult să te revăd.

— Nu trebuie, pentru că...

– Molly, n-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Ești superioară tuturor femeilor pe care le cunosc și mă simt fericit, foarte fericit când sunt cu tine.

Auzind aceste complimente nemeritate, lui Molly îi veni să plângă.

– Ieri dimineață, continuă Kevin, după ce am vorbit cu tine la telefon, mă simțeam ca un puști căruia i s-a promis un picnic. Și, pe cuvântul meu, niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva înaintea unei întâlniri galante. Ca să-i facă această mărturisire, se aplecase spre ea. În penumbră, putea vedea cum ochii lui strălucesc de tandrețe.

„Trebuie să-i spun totul, gândi ea. Acum !”

Odată hotărârea luată, se aștepta ca teama care o cuprinsese spre sfârșitul după-amiezii s-o părăsească. Dar nu fu deloc așa.

În fond, ce să-i zică ? Poate asta : Kevin, te-am mințit tot timpul. Nu locuiesc în acest imobil și n-am nici un atelier de pictură. Casa mea se găsește în celălalt capăt al orașului, e veche și cam șubredă ; locuiesc împreună cu cei doi copii ai mei, cu sora, părinții și mătușa mea... Mai avem și niște hamsteri, dar nici o pisică. Nu prea am bani și nici nu cred că

voi avea vreodată, căci nu prea știu să-i câștig. E adevărat, îmi place la nebunie pictura, dar pensulele mele zac într-o cutie de mai mult de zece ani. În concluzie, sunt o femeie foarte obișnuită, banală chiar și mincinoasă pe deasupra. Asta-i totul. Acum o să mă detești, dar o merit.

— Molly, murmură Kevin cu o voce răgușită, aproape de neauzit. Molly, să coborâm din mașină.

Și fiindcă ea nu-i răspundea, el o întrebă :

— Găsești că grăbesc lucrurile ? Că mă comport ca un tâmpit ? Trebuie să mi-o spui, fiindcă dacă nu ai aceleași sentimente ca și mine, eu...

„Am aceleași sentimente ! gândi Molly în culmea disperării. Asta-i problema”.

Ea avea exact aceleași sentimente și înțelesese prea bine ceea ce dorise Kevin să spună când se comparase cu un puști care așteaptă un picnic. Niciodată nu se simțise atât de bucurioasă la ideea de a fi singură cu cineva, o bucurie așa de puternică, așa de intensă încât devenise aproape dureroasă.

Dar, din păcate, viața era prost făcută ; și destinul, în cruzimea lui, se înverșuna mereu împotriva acelorași persoane.

Și mai ales împotriva ei.

Iar ea nutrea convingerea că în Kevin Donovan găsisese ființa la care visase întotdeauna. Și ce făcuse? Se comportase în așa fel încât ridicase între ei un zid de netrecut.

— Preferi să mai așteptăm puțin? o întrebă Kevin. Spune-mi ce dorești, dar te rog, spune-mi că nu-ți mai trebuie mult timp.

— Da... Cred că asta e. Timp... Mai dă-mi puțin timp, fiindcă eu...

— Nici un cuvânt în plus, o întrerupse Kevin punându-i un deget pe buze. Ascultă... Măine dimineață trebuie să plec în California — o călătorie de afaceri, bineînțeles. Cred că o să fiu înapoi miercuri după-amiază și mi-ar face plăcere dacă ai accepta să cinezi cu mine în aceeași seară.

— Cred... că ar fi posibil.

— O să trec să te iau la ora șapte, de acord?

— Perfect! spuse Molly fără pic de convingere.

Se blestema în gând pentru lipsa ei de curaj. De ce nu îndrăznea să-i spună nimic? Discursul ei era gata, nu avea decât să-i deo drumul...

Aplecându-se peste spătarul scaunului, Kevin luă pungile cu cumpărături..

— Dacă vrei un sfat, îi spuse el, ar trebui să ducem acum toate astea sus. Trebuie să fii acasă înainte să se trezească mătușa ta. S-ar putea speria, trezindu-se singură într-un apartament pe care nu-l cunoaște probabil prea bine.

— Ai dreptate, îl aprobă Molly punând mâna pe mânerul portierei.

Merseră împreună până la ușa imobilului, Molly înarmată cu cheia, Kevin cu brațele încărcate de cumpărături. Când Molly deschise ușa, intrară în holul strălucind de curățenie și puternic luminat, apoi se îndreptară spre ascensor. Molly apăsă pe buton și arboră cel mai fermecător surâs.

— Mulțumesc pentru tot, îi spuse ea. Îți mulțumesc pentru această după-amiază atât de reușită, îți mulțumesc și pentru cercei. Acum dă-mi cumpărăturile. Pot să le duc și singură până în casă.

— Oh, nu ! Nu și de data asta ! protestă Kevin. Lasă-mă cel puțin să arunc o privire prin apartamentul tău. Îți promit că n-o să-ți stau prea mult pe cap.

Molly reflectase cu grijă și asupra acestui pasaj delicat al scenariului.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă opresc și pe la prietena mea. S-a pricopsit cu o gripă urâtă și i-am făcut și ei câteva cumpărături.

În acel moment sosi și ascensorul. Molly intră în cabină și întinse brațele spre Kevin pentru a-și primi cumpărăturile. Dar el se grăbi să intre la rândul lui, explicându-i :

— Nu mă sperii eu de un virus de gripă. La ce etaj locuiește prietena ta ?

— La șapte...

În lift, Kevin puse jos pungile. Apoi o cuprinse în brațe și o sărută cu patimă, dându-i drumul cu regret doar la oprirea cabinei. Ușa se deschise, dar Kevin o mai reținu o clipă.

— Bine că nu poți să mă bagi în casă, șopti el. Ți respect dorința de a nu grăbi lucrurile, după cum mi-ar plăcea mie, dar te doresc atât de mult încât nu mai sunt sigur că m-aș putea controla dacă aș rămâne singur cu tine.

Ridică pungile de jos în timp ce Molly o luă încet spre ușa lui Darcie.

— Deci aici e ? o întreabă Kevin oprindu-se lângă ea.

Molly aprobă printr-un semn vag din cap, suspină, apoi introduse cheia în broască.

— Are într-adevăr o gripă serioasă, insistă ea. Foarte contagioasă. În plus, mă tem să nu se infurie dacă vede că aduc pe cineva străin la ea. Cu ochii ei roșii și cu nasul înfundat nu e deloc în formă și cum e o persoană cochetă...

— Bine, am înțeles ! răspunse Kevin care surâdea, în ciuda evidentei lui amărăciuni. N-are rost să facem tapaj. Ne vedem, deci miercuri.

Și îi dădu pungile. Apoi îi cuprinse bărbia cu mâna și se aplecă spre ea.

— Dar data viitoare, vreau să-ți văd crochiurile, picturile, stampele... totul ! Promiți, micuță Molly ?

Conștientă că n-a ajuns la capătul necazurilor, Molly îl aprobă printr-o simplă bătaie a pleoapelor. Sprijinită de ușa lui Darcie, îl privi pe Kevin care se urcase în lift și-i trimitea o sărutare și un surâs prin ușile întredeschise.

CAPITOLUL VI

În casa mare se făceau auzite diverse zgomote, câteodată ciudate, care trădau ocupațiile fiecăruia. Era sâmbătă seara și trecuse de ora zece. Copiii erau în camerele lor dar nu dormeau încă... și asta se auzea !

Zgomote înfundate în tavan, exact deasupra capului lui Molly, spuneau multe despre activitatea târzie a lui Charlie. Tânăra se înterupsese puțin din cusut ca să asculte. Recunoscuse cursa picioarelor goale pe podea, apoi din nou zgomotul surd care-i trezise atenția, apoi o altă cursă cu pași mai mici.

„Baschet” decisese Molly. Charlie încerca să-și amelioreze tehnica.

Știa că ar fi trebuit să urce ca să-i ordone să se culce. Dar nu se simțea în starea de spirit adecvată ca să facă o dovadă de autoritate. Și n-avea nici un chef, la această oră, de un conflict în familie. Așa că își luă din

nou acul ca să repare, cu împunsături mici, gulerul rupt de la tricoul Andreei.

Andreea se găsea exact în camera învecinată. Ea cânta la flaut cu mai multă convingere decât talent. Cursurile de muzică se predau în mod gratuit la școala pe care o urma fiica ei. Totuși, Molly ar fi preferat ca acest hobby să fie înlocuit cu altul mai puțin zgomotos, cum ar fi desenul sau broderia. Sunele pe care le scotea Andreea din instrumentul ei erau câteodată bizare, câteodată uimitoare, dar întotdeauna zgâriau timpanele celor care aveau ghinionul să se afle în apropierea ei.

Într-o altă cameră de la etaj, Selma căzuse pradă unei teribile inspirații. Zgomotul îndrăcit al mașinii de scris cobora scara, umplea holul și se revărsa peste capul lui Grace care, cu frumoasa ei voce de prezicătoare, descifra cărțile pentru un grup de admiratoare atente.

Când Andreea făcea câte o pauză, Molly putea profita de o scurtă clipă de relativă tăcere. Dacă trăgea puțin cu urechea, o putea auzi pe Helen care, în colțul cel mai întunecat al salonului, spunea povești unui cerc de păpuși. Săraca... continua să spere. Credea că într-o bună zi următorul ei se va plictisi s-o tot aș-

tepte pe trotuar și atunci își va putea relua slujba la bibliotecă. Ora de povești era activitatea ei favorită. Și continua deci s-o facă măcar cu păpușile ca, din prima zi când va începe să lucreze, să-și poată captiva din nou auditoriul.

Din timp în timp, câte o lovitură aplicată în țevile de la încălzirea centrală o făcea să tresară. Era tatăl ei care, invizibil de mai multe zile – importanțele lui lucrări îi dădeau mai multă bătaie de cap decât prevăzuse – îi reamintea de multiplele probleme ale întreținerii casei.

Molly suspină și puse deoparte tricoul, reparat cât de cât. Timp îndelungat privi cu un aer lugubru tapetul vechi, mobilele disperate, covoarele roase, toate aceste vechituri care constituiau de alăta amar de vreme cadrul vieții ei și pe care i se părea că le descoperea abia acum. Se mai gândi puțin, apoi se sculă și luă o coală de hârtie și un stilou, pe urmă se așeză la o măsuță rotundă de scris.

Mai reflectă cu privirea fixată pe hârtia albă, înainte să se apuce de scris.

„Dragă Kevin,

Îmi vine greu să-ți scriu, dar n-am de ales. Te-am mințit de la început. A sosit momentul

să-ți spun adevărul, adevărul despre mine. E simplu, dur și crud : nu mă pot lega de tine fiindcă nu sunt liberă. Am o serie de obligații pe care nu am dreptul să le neglijez mult timp.

Problema este, dragul meu Kevin, că există cineva foarte apropiat în viața mea de care n-am îndrăznit niciodată să-ți vorbesc. Ai apărut într-un moment când mă simțeam cuprinsă de o ciudată teamă. Aveam impresia că sunt prizonieră și atunci am vrut să se creadă că sunt liberă, m-am prefăcut că sunt. Și m-am gândit să fac din tine instrumentul eliberării mele. A fost urât din partea mea, în fundul sufletului meu am știut-o întotdeauna, dar acum îți mărturisesc totul, în speranța că vei avea bunătatea să mă ierți."

Molly întrerupse cursa nebună a stiloului pe hârtie și reciti cu o sumbră satisfacție ceea ce scrisese până atunci. Reușise să formuleze cu exactitate adevărul, rămânând în același timp destul de vagă sau imprecisă, cu scopul ca el să se înșele asupra sensului *mărturisirilor* ei. O nouă minciună, deci. Într-un anumit sens, da. Dar era vorba de o minciună prin misiune, deci mai puțin gravă. Dacă Molly dorea să iasă din încurcătura asta, nu

voia să fie cu ajutorul altor invenții. Mințise și așa prea mult și refuza să-și petreacă restul zilelor disprețuindu-se.

Cu fruntea încruntată, reluă redactarea scrisorii ei.

„Știu prea bine că ar fi trebuit să-ți spun totul mai de mult, dar eram zăpăcită, amețită de turnura pe care o lua relația noastră. Dacă aș fi fost liberă, aș fi dorit să continui, curioasă să văd până unde ne va duce. Dar nu sunt liberă și nu folosește la nimic să-ți mai ascund asta.”

O lacrimă începu să alunece pe obrazul lui Molly, care o șterse cu un gest nerăbdător și își continuă neplăcuta sarcină cu o concentrare crescută.

„N-ar fi trebuit să te înșel, așa cum am făcut-o. Și de aceea îți cer cu umilință iertare. Dar te rog, nu încerca să mă revezi. Nu-mi telefona. Nu face lucrurile mai grele decât sunt. O să-ți trimit înapoi și cerceii, fiindcă nu-i merit.”

Molly reciti cuvintele așternute pe hârtie. Erau potrivite. Și totuși, lipseau două, cele mai importante, cele mai adevărate: *Te iubesc*. Ea șopti aceste cuvinte, dar rezistă dorinței de a le scrie.

Nu putea să spună asta, nu. În schimb, simțea nevoia să mai scrie ceva. Trebuia, pentru ea și pentru Kevin, și astea vor fi ultimele cuvinte între ei doi.

„Aș vrea să știi ce greu mi-a fost să-ți scriu această scrisoare. Kevin, cred că ești un bărbat extraordinar, dar te pierd ; trebuie, deși mi-e foarte greu.”

Pe punctul de a izbucni în hohote de plâns, Molly semnă în grabă și băgă scrisoarea într-un plic mare pe care i-l adresa lui Kevin, la biroul lui. Apoi, se duse să ia cerceii pe care îi mai privi o dată în lumină înainte să-i bage în plic.

Luni de dimineață, Molly întârzie îndelung în fața cutiei de scrisori din fața magazinului. Nu mai știa prea bine dacă să trimită sau nu scrisoarea.

Totuși, dacă se gândea bine, n-avea altceva de făcut. Alternativa era simplă, de fapt : ori punea la cutie misiva pentru a pune capăt fără probleme, și mai ales fără efuziuni sentimentale inutile, unei povești care n-ar fi tre-

buit să înceapă niciodată ; sau renunța să trimită scrisoarea și-l revedea pe Kevin, știind că va fi obligată în timp să-i mărturisească totul, de data asta prin viu-grai : de ce îl mințise, de ce își bătuse joc de el... ceea ce va fi pentru ea un moment foarte, foarte dificil de trecut.

Cu ochii închiși, cu un nod de plâns în gât, tânăra femeie băgă scrisoarea în cutie. Apoi intră în magazin, cu capul plecat.

Kevin o să găsească scrisoarea pe biroul lui când va reveni miercuri. Îi explicase că, după fiecare absență, primul lucru pe care-l făcea era acela de a-și citi corespondența. Astfel că Molly putea fi sigură că va lua cunoștință de conținutul scrisorii înainte de sfârșitul după-amiezii. Astfel, întâlnirea de seară va fi automat anulată. Molly se gândea că educația pe care o primise Kevin îi va interzice să se repeadă la telefon ca să-i facă o scenă, să-i ceară explicații sau să se milogească cerându-i o altă întâlnire. Nu, nu va face nimic din toate astea. Ca un perfect gentleman ce era, îi va respecta hotărârea și o va lăsa în pace.

Singură.

Liniștită.

Molly își atârna mantoul vechi în cuier și își privi fără pic de entuziasm biroul ticsit. La ideea de a-și petrece în această vizuină întunecoasă o zi... o săptămână... o lună... se simți cuprinsă de o descurajare fără seamăn. Cum va putea de acum înainte să lucreze, având permanent în minte silueta seducătoare a lui Kevin ? Trebuia să plece ? Nu, fuga n-ar rezolva nimic. I-ar îndulci amarul ? Posibil. Donovan avea magazine în Oregon, s-ar putea transfera acolo.

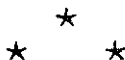
Da, dar...

Înainte, tatăl ei ar trebui însă să reușească să repare mașina imobilizată în garaj.

Cu atât mai rău, va risca ! Va trebui să se miște repede, să încerce să pună la punct toate problemele săptămâna asta și să plece oarecum liniștită, dacă nu și cu inima ușoară.

Cu mintea aiurea, Molly începu să adune podoabele care rămăseseră de la Sfântul Valentin, pe care le așeză cu grijă în cutiile mari de carton ce vor zăcea în dulapuri până în anul următor.

Și nu ea va fi aceea care le va deschide atunci.

Zilele treceau, interminabile și cenușii. Miercuri dimineața, Molly urca încet scara mare care ducea la etajul al doilea – trebuia să reorganizeze standul de parfumuri și produse de toaletă – când șeful de raion se repezi în întâmpinarea ei.

– Molly ! Nici nu-ți trece prin minte cine e aici !

– Puțin îmi pasă ! Am de lucru, ripostă tânăra, care încerca să se concentreze asupra modului cum va redecora raioanele.

– Dar e Kevin Donovan !

Din cauza surprizei, Molly dădu drumul la trusa pe care o avea în mână. Roși, păli și mâinile începură să-i tremure.

– Kevin Donovan ? repetă ea. Dar nu trebuia să fie aici, fiindcă...

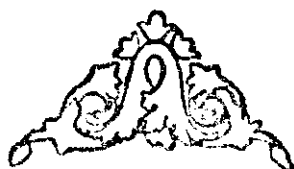
– Chiar el e, te asigur. Vizitează magazinul în compania lui Harry Condon. Uite-i ! Ajung la raionul de confecții de damă : Ce frumos e ! Dărmător ! Prefă-te că nu-l vezi imediat.

Dar Molly era incapabilă să se prefacă în vreun fel. Cu gura căscată, cu ochii holbați, îl privea venind spre ea pe marele patron, care asculta explicațiile primite, distribuind zâmbete în dreapta și în stânga.

Era înalt.
Era blond.
Era frumos, într-adevăr.
Dar el avea ochii albaştri.
Și Molly îl vedea pentru prima oară pe acest bărbat.

CAPITOLUL VII

Refugiată în biroul ei, Molly încerca să înțeleagă. În zadar însă.

Câteva minute mai devreme, Harry Condon, mereu jovial, făcuse prezentările în acești termeni :

— Domnule Donovan, iat-o pe Audrey Schick, responsabilă raionului de parfumerie... Și cred că e inutil să v-o prezint pe micuța noastră Molly Clarke, fiindcă ați avut plăcerea s-o mai întâlniți de curând.

Ochii albaștri — prea albaștri chiar — ai tânărului bărbat se măriseră puțin, dar nu ceruse explicații, mulțumindu-se să împartă cuvinte amabile. Apoi mai distribuise câteva zâmbete suplimentare, înainte să se îndrepte spre raioanele de mobilă. Totuși, la plecare, nu se putuse împiedica să arunce o ultimă privire plină de îndoială în direcția lui Molly.

— Dar e adevărat ! exclamase apoi Audrey.

Cu el ai avut întâlnirea de Sfântul Valentin. Uitasem complet. Ce noroc ai avut ! E cu adevărat un tip șic.

Molly nu-i răspunsese nimic, preferând să se refugieze în biroul ei. Avea nevoie să fie singură ca să se poată gândi. Cuprinzându-și capul între palme, gemea ca un animal rănit, gândindu-se iarăși și iarăși la fiecare amănunt al acestei întrevederi și la expresia ciudată care apăruse pe chipul lui Kevin Donovan. Surpriza, bineînțeles. Dar nu era numai asta... Citise deja scrisoarea pusă acum două zile la cutie ?

„Nu“, gândi Molly cu amărăciune. „Această mică plăcere abia urmează.“

Și încercă să-și reprezinte scena.

Kevin Donovan așezat la biroul său. la plicul, îl cântărește în mâini și se întreabă ce-o fi atât de greu înăuntru. Îl deschide, cerceii îi cad pe genunchi. Citește, surprins și puțin dezgustat, elucubrațiile unei femei pe care abia o cunoaște și care se crede ținta asiduităților lui. „Molly Clarke“, își spuse el. Mi-au prezentat-o azi-dimineață. Avea totuși un aer normal. Poate puțin confuz...”

Molly mai scoase un geamăt de durere și rușine. Era într-o stare generală de confuzie.

Un colțișor al creierului continua însă să raționeze și își imagina posibilitățile de acțiune, pentru a-și recupera cât mai repede scrisoarea, ca să repare ce mai era de reparat...

Ar fi putut s-o sune pe secretara lui Donovan, să-i explice că găsisese în corespondență o scrisoare care fusese adresată din greșeală patronului și să-i ceară să i-o dea înapoi... Nu, nu era bine. Secretara va pretinde lămuriri și-i va face greutăți în înapoierea scrisorii. Din experiență, Molly știa că toate secretarele particulare vor să afle totul, că-și inchipuie că totul le este permis fiindcă se cred investite cu o parte din autoritatea patronului, căruia îi sunt devotate trup și suflet.

Molly se gândi atunci să ceară o audiență la Donovan — rămânea să găsească pretextul. Va încerca să rămână singură în biroul lui și să arunce o privire prin corespondență. Hmm! Planul ăsta era și mai prost ca primul... în primul rând mai riscant. Și pe urmă, Molly nu avea nici un chef să se găsească din nou în prezența lui Kevin Donovan, ca să-i înfrunte surâsul ironic, poate chiar disprețuitor.

Situația era fără ieșire. Molly nu putea face nimic ca să schimbe cursul destinului. Kevin

Donovan va citi o scrisoare care nu-i era adresată.

Adevăratul Kevin Donovan, se corectă ea imediat. Căci bărbatul pe care-l întâlnise azi-dimineață era cu adevărat marele patron. Dar atunci...

Dar atunci, cine era celălalt, cel care, sub o identitate de împrumut, îi făcuse o curte plină de pasiune? Unde se găsea el acum? Ce făcea el? Asta, cel puțin, nu era greu de ghicit, din nefericire: foarte mulțumit de el însuși, era pe cale să povestească cui voia să-l asculte farsa pe care i-o jucase lui Molly Clarke, tânăra a cărei naivitate depășea orice închipuire.

Dar de ce?

De ce acest joc crud? De ce tocmai ea?

Molly înțelese că această întrebare era pentru ea mai importantă decât toate. Scrisoarea lui Kevin Donovan nu mai conta: putea s-o citească, să râdă chiar... în fond, puțin îi păsa de asta. Nu, ceea ce o deranja, era să știe că un bărbat, pe care ea îl plăcuse și apreciasse, își bătuse joc de ea într-un mod incalificabil.

Ajunsesese cu gândurile în acest punct când sună telefonul.

- Kevin Donovan la aparat.
- Care ? nu se putu împiedica să întrebe

Molly.

Urmă o scurtă clipă de tăcere la capătul firului, apoi :

- Singurul. Mai cunoașteți și alții ?
- Nu. Aș putea să știu...
- Care este motivul telefonului meu ? Desigur. Am impresia că e o incurcătură în corespondența mea. Mi-ați trimis din întâmplare o scrisoare la începutul acestei săptămâni ?

Molly simți că-i sare inima. Încercă totuși să-și păstreze sângele rece și profesional al celei care trimite zilnic zeci de scrisori și care caută să-și reamintească dacă, într-adevăr, fusese și una destinată patronului.

— Da, e posibil. Trebuie să verific registrul de ieșiri, dar...

— Scrisoarea era importantă, domnișoară Clarke ?

Molly își repetă de trei ori întrebarea ca să-i înțeleagă mai bine sensul. Când fu convinsă că înțelesese, simți că o cuprinde un val de speranță și bucurie. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Nimic important, încercă ea să spună cu

o voce sigură. Dacă imi aduc bine aminte, era vorba de... un raport asupra activității noastre cu ocazia Sfântului Valentin. Da, asta era : Sfântul Valentin.

– Sunt foarte fericit să aflu asta, reluă Kevin Donovan. Imaginați-vă că am văzut această scrisoare pe biroul meu ieri dimineață, dar a dispărut înainte să-mi găsesc timp s-o deschid. Am întrebat-o pe secretară, care și-a amintit că a aruncat o serie de hârtii la coș și că probabil s-a amestecat printre ele.

Molly nu-și credea urechilor.

– Dar e splendid ! exclamă ea cu o voce ascuțită.

– Poftim ?

– Vreau să spun... că e foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați anunțat de acest incident, domnule Donovan.

– E normal, domnișoară Clarke. Dacă aveți o copie a acestei scrisori, vă rog să mi-o trimiteți.

– Bineînțeles, domnule Donovan.

– Perfect. La revedere, domnișoară Clarke.

– Domnule Donovan ?

– Da, domnișoară Clarke ?

„Cine este bărbatul, aproape la fel de frumos ca dumneavoastră – nu, mai frumos,

fiindcă el are ochii căprui — care s-a servit de numele dumneavoastră ca să mă facă să petrec cele mai frumoase clipe ale vieții mele? Sunt sigură că-l cunoașteți. Vă rog, spuneți-mi, cine este...”

Molly ar fi putut întreba asta, dar n-o făcu.

— Domnișoară Clarke? Mai aveți ceva să-mi spuneți?

— Nu. La revedere, domnule Donovan.

— La revedere, domnișoară Clarke.

CAPITOLUL VIII

Molly ajunse acasă destul de devreme în acea vineri, deși făcuse tot drumul pe jos. Se hotărâse să plece de la serviciu înainte de terminarea programului, estimând că evenimentele săptămânii justificau modesta învoire pe care și-o acordase singură. O baie fierbinte, o noapte de somn și un week-end liniștit... iată tot ce-și dorea ca să-și revină din emoțiile prin care trecuse în ultimul timp.

Nu că week-end-urile în familie ar fi fost renumite pentru liniștea pe care o ofereau, ba din contră. Trebuia să se bucure pentru asta sau să regrete? Molly n-ar fi știut ce să-i spună. Se opri la colț ca să-și contemple casa, care îi apărea câteodată ca o cursă pe care o iubea și o ura totodată. În mijlocul acestei după-amiezi, clădirea i se păru ciudată, mai părăginită ca de obicei.

Molly își continuă drumul cu pași lenți. Din-

Ir-o dată nu mai avea chef să ajungă acasă. Mai făcu câțiva pași și se opri surprinsă : zărise un bărbat cu caschetă roșie pe acoperiș. Ce făcea acolo ? Și nici nu era singur, fiindcă o a doua siluetă își făcu imediat apariția. Cele două personaje, care păreau să se simtă în largul lor, începură să discute cu mâinile în buzunare.

Molly o luă la fugă, intră în curte și-i strigă pe intruși :

– Hei, voi de sus ! Ce faceți pe acoperișul meu ?

Se întrebau probabil cu cine aveau de-a face, dar ajunseră la concluzia : puteau să răspundă fără să-și trădeze secretul profesional.

– Scoatem țiglele, îi explică unul din ei.

– Toate țiglele, preciză celălalt. Nu mai e nici una bună.

– Șarpanta a putrezit, reluă primul.

Molly era să pice pe spate de uimire.

– Nu aveți dreptul ! le strigă ea. Cine v-a permis...

Privi în jurul ei și descoperi alte amănunte ciudate : camionul, roșu ca și cascheta celor doi necunoscuți, parcat de-a lungul trotuarului ; mai multe stive de țigle roșii, noi, strălucind aliniat în curte...

— Ce se întâmplă aici ? șopti ea.

Rezistând la dorința să se ciupească, spre a verifica dacă nu cumva visează, intră în casă și se îndreaptă spre salon. Acolo, o nouă surpriză, de aceleași proporții, o aștepta.

Așezată pe canapea, Selma își turna ceai într-o frumoasă ceașcă de porțelan. Își abandonase eternul capot pentru un taior frumos roz la care își asortase un colier scump de perle. Îngrijit pieptănată, fardată cu artă, părea că se află în vizită în propria ei casă.

În fața ei, o tânără blondă îmbrăcată într-un taior verde își nota ceva într-un carnet. Lângă ea, un bărbat în blugi și cu părul lung filma scena în timp ce un bărbos meșterea ceva la un proiector.

— Nu-i prea grozav, comentă cameramanul. Aș vrea să mai trag o dată scena.

Selma goli cu stoicism ceașa în ceainic și se pregăti să mai joace o dată scena. O zări în acest moment pe Molly, care rămăsese înmărmurită în pragul ușii. Îi adresează un semn timid, înainte să-și reia jocul.

Apoi în scenă își făcu apariția Grace, îmbrăcată numai în mătăsuri. Evoluă cu o înclineală calculată. Surâzând publicului prin intermediul camerei, luă loc pe canapea lângă

cumnata ei, pe care n-o mai băgase în seamă de ani de zile.

— Doamnă Clarke, de unde vă vin ideile ? o întrebă ziarista în taior verde.

Selma deschise gura. În acest moment, răsunară în încăpere o serie de lovituri, venind de sus, care îi acoperiră răspunsul.

— Tăiați ! spuse cameramanul cu un ton fatalist.

În acel moment Molly crezu că poate interveni.

— Mămico, șopti ea. Sunt niște bărbați pe acoperiș. Cine sunt ?

— Niște meseriași, răspunse Selma cu răbdare și demnitate. Era o crăpătură enormă în tavanul camerei lui Charlie. Și mi-am zis că e momentul să refacem acoperișul.

— Și cine o să plătească ? întrebă Molly, forțându-se să nu ridice tonul.

— Eu, făcu Selma regește. Sper că nu vezi vreun inconvenient, nu-i așa ?

— Dar, mămico, nu te gândești ? O să ne coste câteva mii de dolari ? E o nebunie !

— Am putea lucra un pic ? interveni cameramanul.

Molly nu mai știa pe ce lume este. Grace

ii sări în ajutor. Apucând-o de mână pe cumnata ei, ea exclamă :

— Mămica ta a vândut o carte !

Asta era mai tare decât toate !

— O carte ? repetă aiurită Molly. A reușit să-și vândă cartea ?

— Nu cartea, o corectă Grace. O carte.

— Nu pricep nimic.

— Bine, eu mă opresc ! exclamă camera-manul, întrerupând cu un gest tăios camera.

Și îi ordonă colegului său :

— Stinge și proiectoarele, Coco. Am terminat pe ziua de azi.

Tânăra în talor verde se ridică la rândul ei.

— Oricum, afirmă ea, cred că avem destul material pentru emisiune. O să facem montajul și o să revenim numai dacă avem nevoie de vreo secvență de legătură.

Surâse celor două doamne așezate pe canapea.

— Vă mulțumesc. Din suflet.

Urmată de cei doi tehnicieni, care păreau încântați să scape din această casă de nebuni, se îndreptă spre ieșire. Câteva clipe mai târziu, toată echipa se înghesuia într-o camionetă parcată pe cealaltă parte a străzii.

De la fereastra salonului, Molly îi privi plângând, apoi se întoarse spre mama ei.

— Dacă mi-ai explica acum...

Cu privirea strălucitoare, Selma își netezi pliurile fustei.

— Știi că fac de mult cercetări istorice, începuse ea. Voiam să găsesc un mijloc de a face rezultatele mai atractive pentru cititori. Și într-o zi, mi-am spus : „De ce n-aș inventa niște personaje pe care să le fac să trăiască în împrejurări istorice adevărate ? Aș putea să dau viață istoriei, povestind sentimentele, impresiile lor”. Mă înțelegi ?

— Nu chiar, îi mărturisi Molly.

— E totuși simplu. Anul trecut mi-am trimis câteva din proiectele mele unui editor, care mi-a răspuns că ar fi interesat, cu condiția să scriu un roman adevărat.

— Un roman ?

— Un roman istoric, preciză Grace cu respect. Un roman extraordinar ! Dacă ai ști, mi-ai da măcar o dovadă. E o adevărată scriitoare ! De mare succes, vă spun eu !

— Mama ? O scriitoare ? se bâlbâi Molly.

— Și noi care n-am bănuț niciodată asta !

continuă Grace, încălzită. Și doar îmi căzuseră în cărți semne de prosperitate.

— Nu-mi vine să cred, șopti Molly din cap. Mămico, ești sigură că nu visezi ? Că nu-ți iei visele drept realitate ? Te-a plătit editorul ăsta ?

— Bineînțeles.

— Cât ? insistă Molly.

— Zece mii de dolari.

— Zece mii de dolari !

— Ca avans, preciză Selma modestă. Dar avansurile pentru următoarele două vor fi...

Molly, care trecea din surpriză în surpriză, lăsă să-i scape un mic strigăt de uimire.

— Următoarele două ? Vor mai fi și altele ?

— Nu sunt încă gata, dar editorul acceptă să semneze contractele.

— Și o să primești zece mii de dolari ? Pentru fiecare ?

— Da.

— Nu-i minunat ? interveni Grace. Nu-i așa că ai o mamă minunată ?

Molly se simțea rău. Capul i se învârtea. Își dădu drumul pe locul cel mai apropiat, un fotoliu vechi care scârțâi jalnic.

— De fapt, spuse Selma cu un aer preocupat, Phil crede că suma trebuie să fie din ce în ce mai mare, pe măsura succesului ro-

manelor mele. Mi-a promis că va studia problema cu unul din prietenii lui care lucrează într-o editură.

Molly își cercetă pentru o clipă memoria. Fiindcă nu găsi ce căuta, întrebă :

— Cine e Phil ?

Grace și Selma se consultară din priviri, zâmbiră, dar nici una din ele nu consideră necesar să răspundă.

În aceeași clipă își făcu apariția Charlie:

— Merge strașnic cu distribuirea ziarelor ! anunță el vesel. Am două cartiere în primire și o să câștig douăzeci de dolari pe săptămână. Genial, nu ? Phil mi-a zis că o să-mi pot cumpăra patine cu roțile înainte de sfârșitul anului școlar.

— Cine e Phil ? repetă Molly.

Surpriza se putea citi în ochii lui Selma, Grace și Charlie. Nimeni nu avu totuși timp să-i răspundă, fiindcă Helen apăru la rândul ei. Se repezi cu brațele întinse spre Molly, râdind de fericire.

— Molly ? Mi s-a părut mie că ți-am auzit vocea.

Cele două surori se strânseră în brațe.

— Ești frumoasă, spuse Molly privind-și

sora. De mult timp nu te-am mai văzut așa de bine îmbrăcată. Ce s-a întâmplat ?

– Vin de la interviu.

– Ce interviu ?

– Pentru un post la biblioteca municipală. N-am un răspuns sigur, dar mi s-a dat de înțeles că e bun pentru mine. Și știi de ce ? Mi se va încredința ora de povești. Nu-l minunat ?

– Dacă... șopti Molly prăbușindu-se din nou pe fotoliu.

– Ce se întâmplă ? gemu Helen. Parcă nu ți-ar face plăcere ?

– Bineînțeles că da. Dar bărbatul... bărbos...

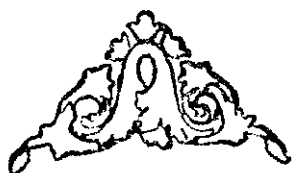
– A plecat ! afirmă plină de convingere Helen. Phil mi-a spus.

– Dar cine e Phil ăsta, în fond ? strigă Molly.

Nimeni nu-i răspunse. Charlie, care privea pe fereastră, anunță :

– Iată-l pe Phil.

CAPITOLUL IX

Când Molly îl văzu pe bărbatul care intră în salon, uită de toate. De cartea scrisă de mama ei, de însănătoșirea grabnică a lui Helen, de repararea acoperișului, de brusca prosperitate a familiei ei... Toate aceste surprize nu erau nimic în comparație cu cea care o aștepta încă. Tremura din toate încheieturile!

El, foarte în largul lui, cu surâsul pe buze, își scoase paltonul pe care-l puse pe un scaun. Salută pe toată lumea cu un simplu gest al mâinii. Văzându-l, ai fi crezut că e la el acasă. Lumina roșiatică a apusului de soare dădea reflexe arămii părului său blond iar ochii căprui păreau și mai strălucitori.

Se petrecu atunci ceva uimitor. Toată familia îi ieși în întâmpinare. Se înghesuiau în jurul lui, îl priveau cu drag și căutau să-i atragă atenția. Charlie îi arăta din vechiul său catalog patinele cu roțile pe care le visa de atâta

timp și pe care putea în fine să și le cumpere ; Helen îl ținea de braț și-i povestea de interviul ei atât de promițător ; Grace îi relata despre echipa de la televiziune și despre felul reușit în care își jucase ea rolul ; iar Selma voia să afle dacă are vreo noutate despre contractele cu editorii. Nu se mai înțelegea nimic.

El ridică mâinile râzând și exclamă :

— Nu toți deodată ! N-am avut nici măcar timp s-o salut pe Molly !

Molly nu se mișcase din loc. Rămăsese încremenită pe fotoliul ei și încerca să găsească ceva de spus. De fapt încerca să gândească, dar fără succes. Ceea ce se petrecea depășea orice închipuire.

Acest bărbat care apăruse ca prin minune, în locul unde se aștepta cel mai puțin... Ultima oară când îl văzuse, fusese la ușa apartamentului lui Darcie. Și acum se afla aici, înconjurat de întreaga familie care părea să-l adore.

Dar de ce ?

Îl văzu atunci apropiindu-se de ea.

— Te iubesc, îi spuse el dintr-o suflare.

— Cine... cine ești ? se bâlbâi ea.

— Vino. Trebuie să-ți vorbesc.

O luă de mână. Molly se sculă cu greu ca

să-l urmeze pe culoar. Acolo, el o luă imediat în brațe și o strânse la piept.

— Ce bine e, șopti el. Parcă nu te-am văzut de ani de zile.

Dar Molly era departe de a încerca aceleași sentimente.

— Lasă-mă în pace ! îi strigă ea împingându-l.

El îi dădu drumul imediat. O privea pe Molly surâzând, sigur pe el.

— Nici măcar nu-ți cunosc numele, remarcă ea.

— Ah, da ! Phil Randall, vărul lui Sarah.

— Care Sarah ?

— Colega ta ! Lucrează la raionul de confecții bărbați.

— Ah... Dar tu ? De ce...

— Sunt contabilul șef al firmei Donovan. Lucrez la birourile din centrul orașului.

În creierul încețoșat al lui Molly începea să se facă oarecum lumină.

— Am asistat la tragerea la sorți pentru Sfântul Valentin, continuă Phil. Kevin Donovan ți-a tras numele și i-am cerut imediat să-mi cedeze locul.

— De ce ? șopti Molly.

— Fiindcă era singurul mijloc să obțin o în-

tâlnire cu tine, răspunse Phil cu cel mai mare calm.

— De ce ? insistă Molly.

— Pentru că te iubesc și nu știam cum să ți-o spun.

— Dar de ce să minți ? mai întrebă Molly. De ce această stratagemă ? Era suficient să mă inviți. Să știi că așa se face.

— Am încercat, îi replică Phil. De două ori.

— Când ? se miră Molly.

— Nu-ți amintești ?

— Nu, te asigur că nu.

— Prima oară a fost în vara trecută. Ți-am telefonat ca să te invit la prânz sau la cină. M-ai refuzat invocând faptul că ai prea multe treburi pe cap ca să te gândești la distracții. Și apoi mi-ai închis. Și a doua oară am pățit la fel.

Molly își plecă privirea, jenată.

— Posibil, mărturisi ea.

— Sigur că e posibil ! I-ai povestit despre asta și lui Sarah care mi-a relatat discuția voastră. Grație ei, am aflat totul despre tine. Știam că nu-mi va fi ușor să te cuceresc. Toată după întâlnirea mea cu *adevăratul* Kevin Donovan a tras numele tău, m-am hotărât să-mi joc ultima carte, cu orice risc.

— Deci el era la curent ?

— Bineînțeles. Mi-a împrumutat chiar și cartea lui de credit și limuzina, ca să te pot impresiona.

Molly râse cu tristețe.

— Chiar am fost impresionată. Mai ales când am descoperit că Donovan nu era cel pe care-l întâlnisem. Îți dai seama ce ciudat mi s-a părut. Am avut neplăcuta impresie că v-ați bătut amândoi joc de mine.

Phil o corectă supărat :

— Nu voiam să-mi bat joc de tine, scumpă Molly, ci să te fac să afli, pe ocolite, cât de mult te iubesc.

Molly surâse, parcă mai puțin trist.

— Să admitem, spuse ea. Ce s-a întâmplat, după întâlnirea mea cu adevăratul Kevin Donovan, de miercurea trecută de la magazin ?

— Era destul de supărat, suspină Phil.

— Din ce cauză ?

— Mi-a spus că, dacă ar fi știut cât ești de atrăgătoare, nu mi-ar fi cedat locul.

Molly roși. Apoi, ca să-și ascundă tulburarea, se grăbi să-i pună o nouă întrebare.

— Mi-a telefonat să mă informeze că n-a avut timp să citească scrisoarea pe care i-am trimis-o. E și asta o minciună, presupun ?

— Pe jumătate. Kevin e un gentleman. Când a primit scrisoarea ta, a înțeles că nu e pentru el și mi-a trimis-o fără s-o deschidă. Apoi te-a sunat ca să-ți spună că s-a rătăcit, fiindcă bănuia cât trebuie să te simți de încurcată.

— Ai citit-o ? îl întrebă Molly.

Phil se bătu cu palma peste buzunarul de la piept cu un aer satisfăcut.

— Trebuie să-ți mărturisesc că ce mi-ai scris m-a bucurat nespus.

— Totuși, ți-am spus că există cineva în viața mea ! se miră Molly.

— Știu că nu este adevărat. Oh, Molly, scumpa mea Molly...

Cu o privire care spunea multe despre dragostea și bucuria lui, Phil o luă în brațe pe Molly și-i căută buzele.

— Nu face asta, șopti ea. Te rog, nu face asta.

Se degajă și fugi în birou. Se duse la fereastră și, cu ochii plini de lacrimi, încercă să vadă afară. Dar încerca mai ales să vadă limpede în ea însăși.

Phil se apropie, dar rămase în spatele ei fără s-o atingă. Stătura astfel câteva momente, nemișcați și fără să vorbească.

— Am fost ridicolă ! spuse brusc Molly. Toate

minciunile pe care ți le-am turnat în privința mea. Mă simt... ridicolă, ăsta e cuvântul. Și umilită.

— Nu trebuie, protestă Phil cu o voce blândă, apropiindu-se și mai mult de ea. Atitudinea ta este foarte de înțeles. Nu ești ridicolă. Emoționantă, da. Iar eu te iubesc și mai mult.

Molly se întoarce ca să-l poată privi în față. Cu ochii arzători, dar cu chipul rece, îi spune :

— Imposibil. Nu poți iubi o mincinoasă. Sau poate și tu minți.

— Tu nu mințai, micuță Molly. Tu visai ceea ce e cu totul altceva.

Această formulare avu un efect imediat : Molly își regăsi zâmbetul.

— Poți să vezi lucrurile și așa, recunosc eu. Efectul e mult mai frumos.

— Ascultă ! reluă Phil cu convingere. Te iubesc din prima zi de când te-am văzut... din vara trecută, de la picnicul oferit de administrație. Iar apoi am făcut tot posibilul să te mai întâlnesc, dar în van, după cum ți-am mai spus. Dar te înțeleg. Știu că viața nu e ușoară pentru tine. Cunosc toate sacrificiile pe care le-ai făcut pentru familia ta. Am înțeles destul de repede, în cursul conversațiilor pe care le-am purtat în ultimul timp, că ai renunțat la tot pentru ei. Și pentru asta te iubesc și mai mult, Molly. Din acest motiv ceea ce numești tu minciuni nu m-a îndepărtat de tine. Din contră, m-a făcut să fiu și mai atras de tine. M-am simțit chiar fericit.

— Fericit ? se minună Molly.

— Da. Ți-ai dat multă osteneală să mi te înfățișezi într-o lumină favorabilă. Asta înseamnă că mă plăceai, nu-i așa ? Am fost puțin cam crud, o mărturisesc, continuând să te sâcâi în privința apartamentului care nu era al tău, ca să văd până unde o să mergi în dorința de a nu mă dezamăgi.

Molly se crispă. Își spunea că Phil se purtase draguț cu ea. Totuși, o părticică din ea însăși continua să se revolte.

— Și tu ? întrebă ea. Până când aveai intenția să mă minți ?

— Habar n-am, îi mărturisii Phil cu sinceritate. Și eu mergeam pe marginea prăpastiei. Și nu voiam să te pun în încurcătură, fiindcă atunci te-aș fi pierdut definitiv. Așteptam momentul potrivit ca să-ți dezvălui adevărata mea identitate. Când Kevin mi-a transmis scrisoarea ta, am știut că acel moment sosise.

— Ai preferat totuși, să-mi cunoști familia înainte să ieși din nou legătura cu mine, observă Molly pe un ton aspru. De ce atâtea precauții ?

— Am venit să am o explicație cu ei, în timp ce tu erai la magazin. I-am spus că ne iubim, dar că tu nu îndrăznești s-o recunoști — și cu atât mai mult s-o mărturisești — pentru tot felul de motive. Și de aceea am venit să mă prezint singur. Pentru a ajuta într-un fel destinul.

— Și te-au crezut ?

— Bineînțeles. Am fost imediat adoptat și am petrecut două zile minunate în familia ta. Sper că totul va avea și o continuare.

— Pentru că tu crezi asta... șopti Molly, care nu mai știa ce să zică.

— Chiar știu asta, insistă Phil surâzând, fiindcă Grace mi-a citit viitorul în frunzele de ceai și totul se prezintă sub cele mai bune auspicii. Nu-i așa ?

Fără ca Molly să-și dea prea bine seama, el o condusese înapoi în salon. Tânăra se întoarse spre mătușa ei, care-i făcuse complice cu ochiul. Toată familia zâmbea, contemplând fericită această scenă emoționantă.

— S-ar zice că ai făcut minuni, remarcă Molly. Mă aștept la orice — și dacă Andreea ar apărea acum într-o rochie de seară și cu tocuri înalte, nu m-aș mira deloc.

Ca pentru a-i da dreptate, ușa se deschise și Andreea apărură. Purta niște blugi plini de pete de grăsime și destrămați pe la cusături, cu un tricou atât de găurit încât fără îndoială că era ultima dată când îl mai îmbrăca. O caschetă de baseball trasă pe ochi nu reușea totuși să-i strângă șuvițele rebele.

Phil și Molly schimbă o privire plină de subînțeles, care se termină printr-un hohot de râs la care se alătură imediat întreaga familie. Dar Andreea rămasă în pragul ușii, îi privea repetând întruna :

— Dar ce-am făcut ? Ce-am mai făcut ?

— Nimic, îi răspunse Phil. Tocmai le spusese un banc.

Fără nici un comentariu, adolescenta se duse să-și ia un pahar cu lapte. Când reveni Phil o întrebă, foarte interesat :

— Ei, cât ?

— Șaisprezece ore și unsprezece minute, răspunse Andreea înainte să-și ducă paharul la buze.

— De data asta, despre ce mai e vorba ? se interesă Molly.

— Mașina cu mișcare perpetuă, îi explică fiica ei. Bunicul făcuse de mult proiectele, dar n-a avut până acum timp să le pună în practică din cauza lucrărilor de la încălzirea centrală, reparațiilor la mașină sau găurilor din acoperiș. Dar acum s-a putut pune pe treabă și primele rezultate sunt foarte promițătoare. Bun ! Trebuie să mă duc să-l ajut.

Trânti paharul pe prima mobilă care-i veni la îndemână și dispăru. Molly suspină.

— Ador casa asta, îi mărturisi Phil întorcându-se prin ea. Și familia care o locuiește.

— Apropo, tu unde locuiești ? În fond, nu știu nimic despre tine.

— Cum ? După toate câte ți le-am povestit în cursul ultimelor săptămâni, preținzi că nu știi nimic despre mine ?

— Vreau să spun...

— Știi prea bine ce vrei să spui și o să-ți satisfac legitima curiozitate. Locuiesc la un kilo-

metru de aici, într-o casă care seamănă cu a voastră.

Molly ridică uimită din sprâncene.

— Adevărat ? făcu ea.

— Adevărat. În realitate, viețile noastre se aseamănă mai mult decât crezi. Trăim niște destine paralele. Știi, de exemplu, că am frecventat aceleași școli ? Dar cum eu am cu doi ani mai mult decât tine, nu ne-am putut așeza niciodată în aceeași bancă. Păcat, fiindcă așa ne-am fi întâlnit mai devreme.

— Ai o familie ?

— Nu. Desigur, există Sarah și ai ei, dar sunt doar niște veri. Am fost singur la părinți. Mama a murit de când aveam zece ani, și mi-am pierdut totăl anul trecut.

— Vorbește-mi de casa ta, îi ceru Molly. Chiar seamănă cu a noastră ? E la fel de mare și căzută în paragină ?

Phil zâmbi și mai privi o dată în jurul lui.

— Poate într-o stare ceva mai bună, dar impresia generală e aceeași. Am schimbat țiglele de pe casă anul trecut, dar acum am din nou o echipă de lucrători pe acoperișul meu.

— O iau de la început ? se miră Molly.

— Nu, fac doar niște amenajări. Niște lucruri orientale spre nord. Dăru știi că cea mai bună lumină vine dinspre nord ! Țin foarte mult să ai un atelier splendid, în care să poți lucra după pofa inimii... căci în curând vei veni să locuiești la mine, nu-i așa ?

Molly dădu dezorientată din cap.

– Nu știu ce să spun, îi mărturisi ea.

– Nu-i nimic, răspunse Phil imediat. Totul a fost deja spus. Acum trebuie să acționăm.

Se aplecă spre ea și o sărută cu pasiune.

– Toate merg prea repede, mai încercă să se apere Molly.

– Prea repede ? După ce am pierdut atâta timp ?

Molly se ghemui la pieptul lui iar Phil îi mângâie părul.

– Ce-ai zice dacă te-ai îmbrăca pentru seară ? îi șopti el la ureche. Am rezervat o masă la Breakers.

– Și ce-o să sărbătorim ?

– Sfântul Valentin, bineînțeles.

– Dar a trecut Sfântul Valentin ! exclamă Molly. De mult timp !

– Sărbătoarea oficială, da. Dar pentru tine și mine, dragostea mea, va fi Sfântul Valentin în fiecare zi.

– SFÂRȘIT –

Dat la cules 17.06.1996. Bun de tipar 23.06.1996

Coli tipo 9. Format 16/51x84

Hârtie tipar de 65 g/m²

Apărut 1996

Tiparul executat sub ed. nr. 40431 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

AL

THE

BEST

Se poate reuși în dragoste mințind întruna ?
Dar cum altfel să-și salveze dragostea decât
ascunzându-i bărbatului pe care-l iubește
viața pe care o duce cu numeroasa și ciu-
data ei familie ?

Sărbătoarea Sfântului Valentin, pa-
tronul îndrăgostiților, va da o notă
de mister și romantism vieții lui
Molly.

Molly se
simți cuprinsă
de milă față de
el. Sărmanul om
era probabil ur-
mărit de o groază de
femei, mai interesate
de banii lui decât de
ființa sensibiliă și delicată
care părea să fie. Ce viață
tristă...

ISBN 973-580-068-3

Lei 2353 + 47 T.L. = 2400

